ЛЮТИЙ

1987

ISSN 0132-4462

№ 4

перець

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Не заважай татові готуватися, він завтра мусить виступати без папірця.

Здоровенькі були!

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ НАШИМ СЛАВНИМ ГЕРОНТОЛОГАМ. КОПІЯ: НАЧАЛЬНИКОВІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВ КОМУНАЛЬНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ МІНІСТЕРСТВА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УРСР ТОВ. КОШМАН Н. П.

Вельмишановні наші геронтологи! Чи не змогли б ви подовжити років так на десять-п'ятнадцять середній вік мешканців райцентрів і селищ міського типу нашої республіки? Розумію, моє прохання може вам здатися, м'яко кажучи, дивним, і тому поспішаю все пояснити. Впевнений, збагнувши що й до чого, ви тут же засядете за складання рецептів різних там еліксирів довголіття. Бо зрозумієте — іншого виходу немає.

Оскільки мова піде про ритуал, де сміх недоречний, а жарт має надто сумну інтонацію, обмежусь лише цитуванням листа, залишивши гумористичне оздоблення для більш веселої нагоди.

«У місті Макарові Київської області ховали ми інваліда Великої Вітчизняної війни. Прийшли о десятій ранку до комбінату комунальних послуг, що існує саме для того, щоб у таких випадках сюди звертатися. Все тут є: кабінет директора, кабінет головного інженера, бухгалтерія, різні цехи. А от труни не знайшлося. Нема, сказали, дощок, і до кінця кварталу не передбачається. Пішли до директора — зачинено, десь поїхав і невідомо коли буде. Знайшли головного інженера. Той порадив звернутися до ремонтно-будівельного управління: «Може, в них дошками розживетеся, деяким щастить». Пішли в те управління. Пощастило і нам — з трудом умовили місцевих умільців збити труну. Притягли її до комбінату, щоб тут хоч оббити тканиною. «Тканини нема,— сказали нам,— спитайте в магазині». Спитали, принесли. Але того майстра, що оббиває, виявляється, на якісь інші роботи послали. І взагалі, як нам пояснили, на оббивці він копійки заробить. Довелося витягти труну на вулицю, в ательє по ремонту взуття дістали цвяхів і заходилися самі оббивати...»

Багато див різних доводилося мені бачити, але цей лист здався просто фантастичним. Самообслуговування справді зажило у нас великої популярності. Та навіть якби, приміром, у їдальні мені запропонували самому принести продукти, самому приготувати з них страви і їсти їх із власного посуду, я здивувався б менше. Бо що не кажіть, а ритуальна служба вимагає особливої чуйності й делікатності. А тут — і самі шукайте дошки, і самі купуйте тканину, і самі збивайте-оббивайте!..

Ну, хай би таке коїлося у далекому селі. Там хоч поки що ритуальної служби немає. А є дядько Петро чи дядько Микола, до яких у таких сумних випадках люди звертаються. Але ж у містах-райцентрах — комбінати із солідним штатом!

Та, на превеликий жаль, у листі немає і слова фантастики, а сам цей неймовірний випадок — далеко не виняток. І описані вище випробування, які чекають на родичів та близьких померлого, на тому не закінчуються. Бо раптом може виявитися (і виявлялося, як свідчить моя пошта), що немає кому на кладовищі навіть яму викопати, оскільки землекоп поїхав до кума на свіжину. Не кажучи вже про сякий-такий транспорт, без якого в таких випадках уже ніяк не обійтися. А його, як правило, просто немає. Добре, якщо померлий працював на солідному підприємстві. Тут уже те підприємство нікуди не дінеться — машину виділить. А як працював у якійсь безмашинній конторі? От тоді попобігають родичі та близькі небіжчика, шукаючи «ліваків», намагаючись усілякими правдами і неправдами домовитися з яким-небудь шофером...

Начальник управління підприємств комунального обслуговування населення Неллі Петрівна Кошман цілком поділяє моє обурення. Вона згодна з тим, що випадки, подібні до вищеописаних, перш за все пояснюються нехлюйством керівників і працівників ритуальної служби. Та, виявляється, є і об'єктивні причини, котрі аж ніяк не сприяють поліпшенню цього, на жаль, усім без винятку конче потрібного виду послуг. Якщо проблема із забезпеченням комбінатів, скажімо, дошками і тканинами нарешті вирішується, то транспортна проблема — безперспективна. За рознарядкою для комбінатів кожній області щороку виділяється аж... дві машини. Уявляєте, скільки часу треба, аби кожен райцентр одержав принаймні одну. А без машини — хоч сідай та плач. Думали навіть до коней повернутися. Зрештою, який не є, а транспорт. Так до цієї пропозиції якось ніде серйозно не поставилися. Та і з деякими організаційними питаннями на комбінаті не все гаразд, не все враховано. Узяти того ж самого землекопа. За існуючими розцінками, йому за вириту могилу можна виплатити лише... 30 копійок. Звичайно, на тому копанні не дуже заробиш. От і доводиться керівництву комбінату вишукувати можливості, щоб якось того землекопа зацікавити...

Та в управлінні, попри всі ці проблеми, настроєні оптимістично. При багатьох комбінатах комунального обслуговування вже створюються обрядові комплекси, які передбачають усі ритуальні послуги, так би мовити, в повному обсягу. Тобто від оформлення документів аж до поховання. Так, як це робиться зараз у великих містах. На кінець п'ятирічки, обіцяють в управлінні, такими комплексами буде охоплено ще 15 процентів усіх комбінатів. Тобто всього — аж шістдесят процентів. Ну, а решта сорок?

От я, шановні геронтологи, і подумав, що коли такими темпами буде посуватися те охоплення, то як мінімум ще років десять-п'ятнадцять мине. Тому і треба, щоб за цей час ніяких, як кажуть медики, летальних кінців не було. Боже борони! Отже, за роботу, шановні геронтологи! На вас уся надія.

На цим слові бувайте здорові.

Від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

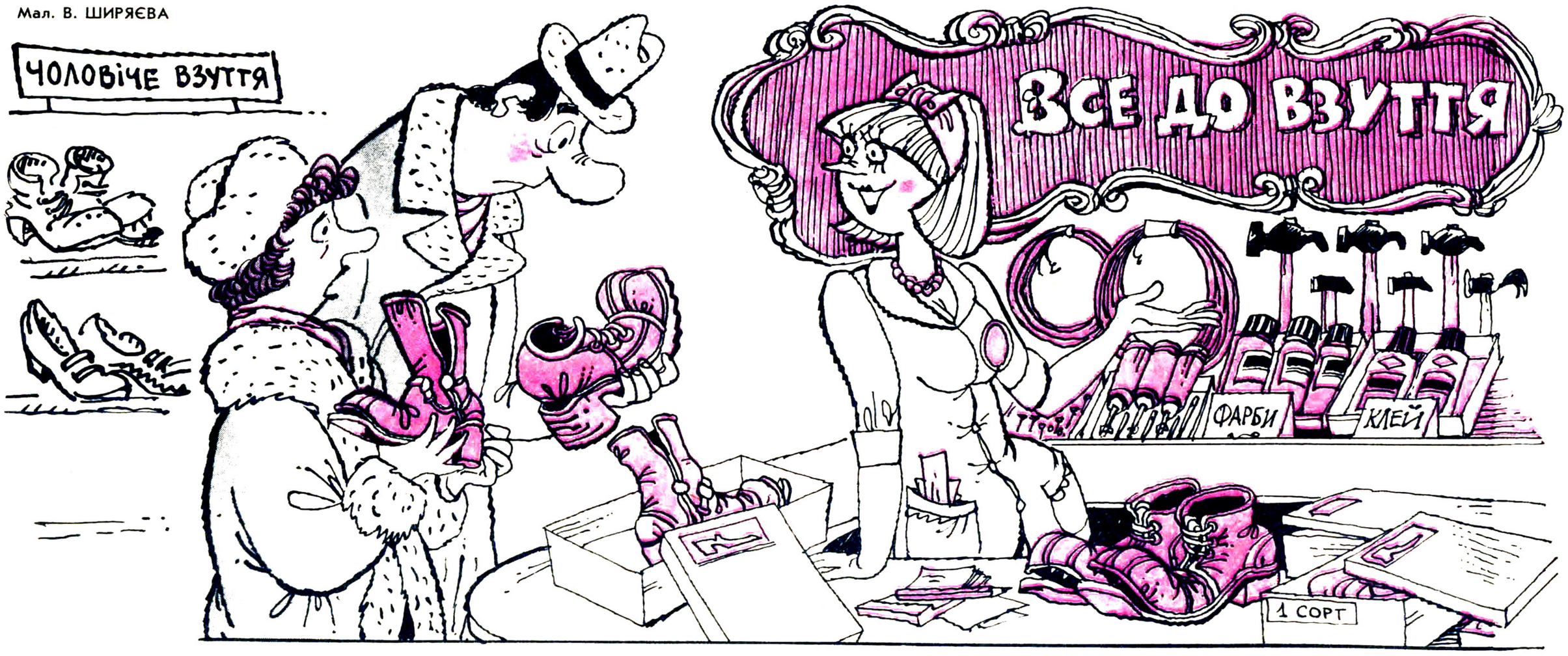

— А ми вже перебудувались. Працюємо по-новому: разом із взуттям пропонуємо покупцям супутні товари.

ВЕЖІ — ТРУБА?

Ця башта, на відміну від Пізанської, не падаюча, а подаюча, водонапірна, і, можливо, ніколи не завалиться. Бачите ж бо, яке міцне плетиво сталевої арматури. Отож логічніше було б порівняти її з Ейфелевою, що в славному місті Парижі.

Щоправда, Ейфелева трохи вища. Але ж і ця, розташована в селі Бирюки, що під Донецьком, також «тягне» на висоту восьми- чи й дев'ятиповерхового будинку. А для сільської місцевості, самі розумієте, це вже хмарочос.

Тож можна сміливо спрямовувати сюди допитливе туристське плем'я. Йому буде куди задерти голову. Буде йому і що послухати. Дарма, що історія бирюківської башти іще не встигла припасти пилом часу. Зате ані хвилини ця башта не працювала, хоча мала забезпечувати водою і село, і ферми радгоспу «Будьоннівський». Як не працювали й технологічно зв'язані з нею запасний резервуар і потужна насосна станція.

А особливо ж цікаво те, що вона і не могла працювати. Якщо допитливе туристське плем'я уважно придивиться, то побачить, що всередині башти немає головного — труби, якою б вода подавалась нагору.

Розкрити цю будівельну таємницю могли б у генпідрядному тресті «Донкоксохім» та підпорядкованому йому управлінні «Хімбуд». Але чомусь їх керівники Л. В. Жаворонков та О. Ф. Хом'яков знаменних подробиць спорудження башти не пам'ятають. Вони лише тьмяно пригадують, що відзначився один із їхніх субпідрядних колективів, який, так би мовити, в одній упряжці з ними працював над водозабезпеченням села та радгоспу. Але конкретно який, назвати не можуть.

А так би хотілося, щоб допитливе туристське плем'я занотувало прізвище того виконроба, який, можливо, кинув фразу на кшталт: «Начхати, хлопці, на цю трубу! Наші преміальні через неї не вилетять! Отож хай посушать голову!» Туристи рознесли б цю фразу ген за обрій, забезпечили б їй довге фольклорне існування і, можливо, спонукали б товаришів Жаворонкова та Хом'якова до певних дій, щоб уникнути подальшого неприємного розголосу.

А так радгоспне керівництво саме нині сушить голову над текстом звернення до аматорів творчої технічної думки. Бо потрібен тямущий проект рятування бирюківської башти від бездіяльності. Складність тут полягає в тому, щоб знайти спосіб затягти трубу всередину. Металеве плетиво порушувати не можна, бо отой 300-кубовий бачок, що зверху, неодмінно впаде. Через мереживо конструкцій людина якщо й пролізе, то тільки на манір вужа. А внизу — страшенної товщини бетонний фундамент, якого теж чіпати не бажано, бо він підпирає всю споруду.

Таким чином, прилаштувати трубу буде не легше, ніж поставити у нормальне положення Пізанську вежу. Отже, творча думка щодо спасіння її ще мало відомої бирюківської посестри мусить бути дуже інтенсивною. Та й взагалі — зволікати з цим не можна. Оскільки без башти воду в село качають під таким тиском, що водогін прориває раз, а то й двічі на тиждень. І якщо так триватиме й далі, то незабаром доведеться заміняти нову водогінну мережу на ще новішу.

А поки аматори як слід розкачаються, висуваємо свій проект. Він, щоправда, простенький, а все ж таки... Отже:

У баку зверху прорізається дірка, до вежі приставляється висотна драбина, на ній у ланцюжок розташовуються ті, хто був причетний до будівництва. Першим — отой самий виконроб, прізвище якого, сподіваємося, усе ж таки стане відомим, за ним — Л. В. Жаворонков, потім — О. Ф. Хом'яков і так далі. Усі вони передають один одному відра з водою, а виконроб виливає її у бак...

Звичайно, можуть бути й інші проекти. Керівництво радгоспу з нетерпінням чекає на них. Переможцеві буде надано право першому випити склянку води з башти. На очах у допитливого туристського племені. Для історії.

А. НАУМОВ.

Донецька область.

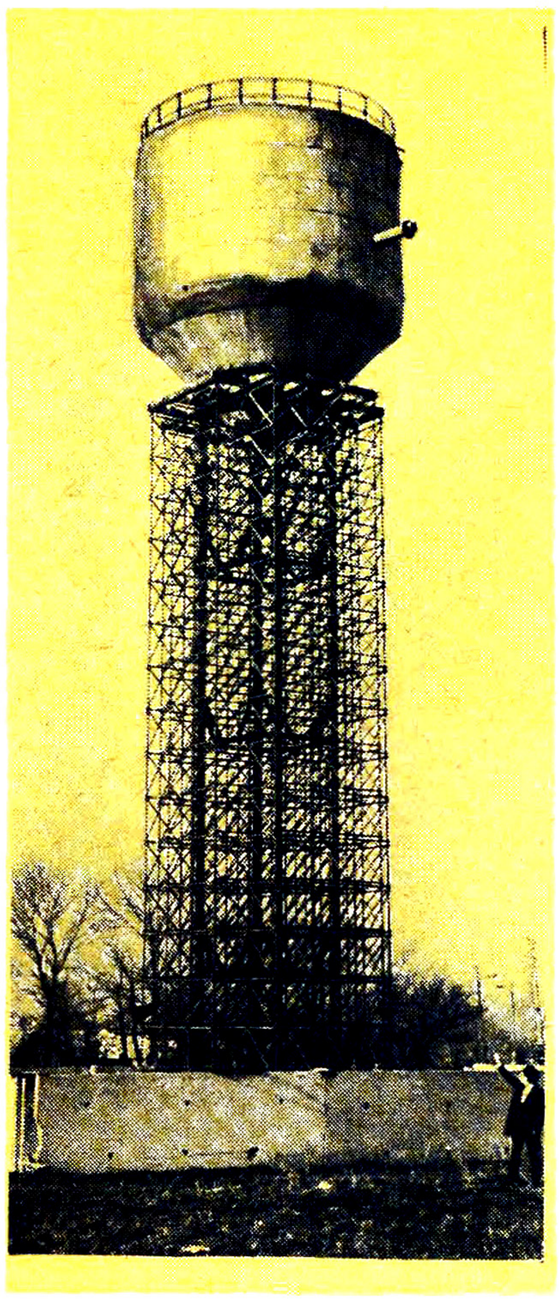

Мал. А. БОРДУНІСА

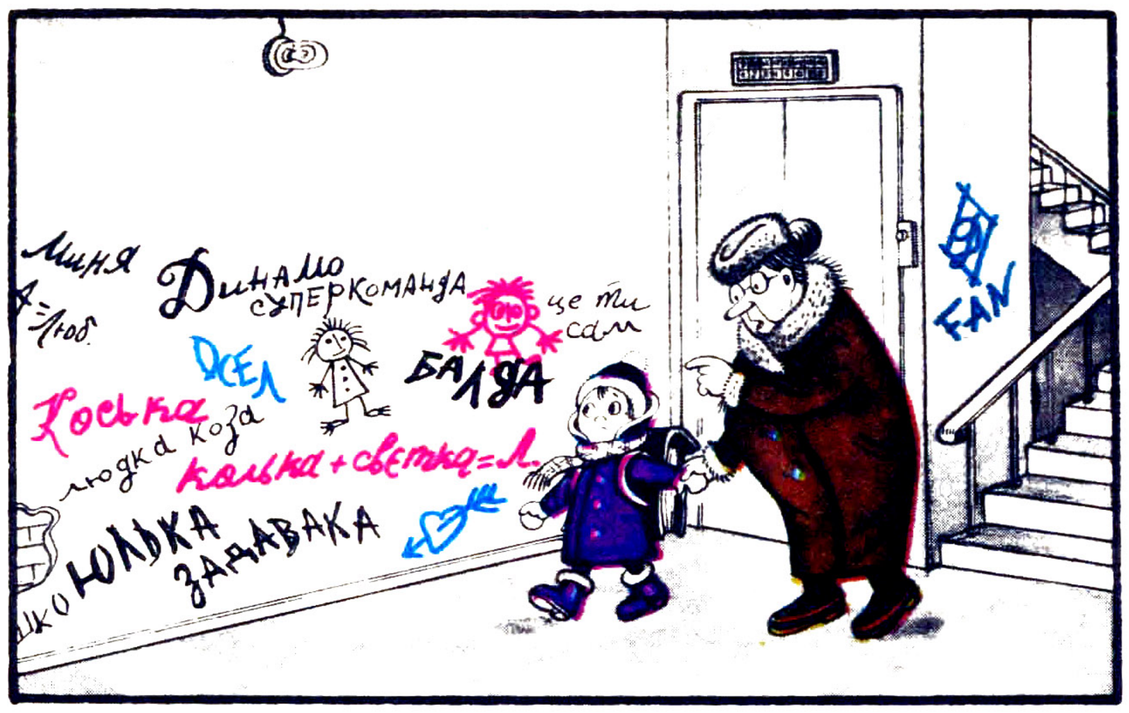

— Бачиш, усі твої друзі вже навчилися писати, а ти лінуєшся.

Т·А·П

БРАКУ — НЕ ВИДНО!

Кор. ТАП передає з м. Жданова на Донеччині.

Іще рік-два тому територія заводу «Електропобутприлад» була буквально захаращена штабелями пральних машин «Донбас» та «Десна», які щодня десятками штук поверталися від споживачів із виявленим заводським браком. Тепер ситуація кардинально змінилася: на заводському подвір'ї не побачиш жодної бракованої машини. Усі вони дбайливо сховані у просторому новозбудованому складі бракованої продукції, який виріс поряд із заводоуправлінням. З цієї нагоди кор. ТАП узяв у директора заводу В. І. Ряховського коротке інтерв'ю.

КОР. Володимире Івановичу, а що, як цього складу не вистачить? Адже тільки минулого року на завод повернулося понад п'ять тисяч зарекламованих виробів на кількасот тисяч карбованців!

ДИР. Ця проблема нас не хвилює. Побудуємо ще один склад! Територія, слава богу, дозволяє!

СТРУНКІСТЬ ЗА ШІСТЬ КАРБОВАНЦІВ

УЖГОРОД. (Кор. ТАП). Хто надто полюбляє тістечка та печиво, той неминуче набирає зайву вагу. Щоб це не загрожувало нашим милим жінкам, а подеколи й чоловікам, завод «Ужгородприлад» випустив шприц кондитерський вартістю всього-навсього шість карбованців. Унікальність цього шприца в тому, що навіть при максимальних фізичних зусиллях вичавити з нього бодай порцію крему просто неможливо. Бо цей кухонний агрегатик — суцільний брак.

ПЕРСПЕКТИВНЕ БУДІВНИЦТВО

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). На перспективу працюють будівельники Тростянецької пересувної колони № 145, очолюваної Олексієм Антоновичем Ломакою. У цьому, зокрема, переконалися мешканці будинку № 27-А по вулиці Сумській у селі Боромлі. Уже рік, як справили вони новосілля, а газу до їхніх квартир іще не підключили, дах тече, підвали заливає водою із теплотраси... Усі житлово-комунальні зручності для жильців, з усього видно,— у далекій перспективі!

ПОКИ ВОДІЇ ПЕРЕВИХОВУЮТЬСЯ...

Купив я у Києві дві чавунні батареї парового опалення. З допомогою київських таксистів доставив їх на залізничний вокзал. Благополучно привіз поїздом у Житомир. Тут-то й почалося. Виявляється, носильників на станції Житомир-І давно вже немає, а вантажного возика без носильника не дають... Удвох із сином перенесли батареї до зупинки таксі. Але житомирські таксисти, на відміну від київських, відмовилися везти такий вантаж: мовляв, батареї пошкодять багажник. Натомість вони порадили мені замовити спецфургон. Що ж, і за те спасибі... Після тривалих телефонних дзвінків диспетчер відповіла, що спецфургонів у неї немає, і запропонувала звернутись у «Трансагентство». Але о десятій вечора, та ще й у суботу, «Трансагентство» відпочивало...

Знайшли ми з сином залізну трубу і на ній перенесли батареї до тролейбусної зупинки. На щастя, водій тролейбуса виявив до нас більше співчуття і дозволив перевезти вантаж. Попокректали, попообливалися потом, але батареї додому все-таки привезли.

Розповів я про цю подію начальникові Житомирського таксомоторного парку № 05001 Володимиру Івановичу Шестоукову. Він скрушно похитав головою і сказав, що таксисти зобов'язані були взяти такий вантаж, що в розпорядженні диспетчера було аж чотири машини типу «фургон» і що вона повинна була виконати замовлення. І ще Володимир Іванович казав, що потрібно поліпшувати ідейно-виховну роботу серед водіїв, що недоліки в роботі автопідприємства мають місце, що громадські організації працюють не на повну силу і так далі. А я сидів, згадував, як під вагою батарей надривав пупа з ласки автотрансу, та й думав: а чи не краще було б, Володимире Івановичу, замість оцих розмов про виховання, просто навести на автопідприємстві елементарний порядок,— аби кожен виконував те, що йому належить виконувати за обов'язком?

О. СЕМЕНОВ.

м. Житомир.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Сім'я у нас, як бачите, велика...

ЛАКОНІЗМИ

● *Обходячи все збоку, виправдовувався, що збоку видніше.*

● *Захрипнути можна і під час паузи.*

● *Одні щастя кують, інші — заковують.*

● *Згладжувати гострі кути легше, ніж тупі.*

● *Поважав лише тих, хто його обожнював.*

● *Далеко піде той, хто знає, на кому зупинитися.*

● *Любити правду легше, ніж її говорити.*

● *Його азбучні істини починалися з літери «Я».*

● *Куди дівається гора, яка звалюється з плечей?*

● *З характеристики: «Загрозливо сумирний».*

● *Пунктир — це лінія точок зору.*

● *Парадокс: той, хто скромно працює, часто нескромно живе.*

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

Творча натура

Працюючи на Перегонівському цукрокомбінаті, Володимир Петрович Юрченко довгий час не виявляв до раціоналізаторства буквально ніякого інтересу. Та випало чоловікові один раз побачити, до чого зворушливо й урочисто вшановують у колективі заводських умільців, як їх матеріально винагороджують, і він тут же й сам загорівся творчим неспокоєм. Хоча «загорівся» — трохи не те слово. Володимир Петрович захворів раціоналізаторством. Причому, йому забаглося слави не якогось там місцевого умільця, а такого, щоб спершу про нього увесь Голованівський район заговорив, а потім...

Проте, розуміючи, що слава сама не приходить, Юрченко став напружено міркувати, до чого б прикласти свої руки й розум. Оскільки на роботі уваги Володимира Петровича не привернув жоден об'єкт, який можна було б удосконалити, він став підшукувати його вдома. І ось літнього вечора, після чергового обстеження свого чималого обійстя, господар, можна сказати, чисто випадково звів погляд на краєчок даху власного будинку і побачив... Він побачив, як по дротах електролінії разом з електронами біжать живі копійки.

— На біса мені та виробнича раціоналізація, коли я сам себе можу стимулювати,— пошепки мовив Юрченко.

Не відкладаючи наміру в довгий ящик, Володимир Петрович заходився над його втіленням. Не будемо переповідати технічні деталі його задуму, оскільки негативний досвід не прийнято поширювати. Скажемо лише, що на ранок усе було зроблено і раціоналізатор став чекати результату.

Минув місяць, і електролічильник показав, що платити за електроенергію треба всього-на-всього 20 копійок. Володимир Петрович вніс у схему іще одне невеличке удосконалення, і електролічильник взагалі перестав лічити кіловати.

Окрилений, Юрченко, не гаючись, установив у сараї електрофуганок, електронаждак, а в криниці — водяний електронасос. Уся ця механізація справно завертілася. Крім, звичайно, електролічильника, який продовжував свідчити, що господар садиби електроенергією не користується.

Навтішавшись нерухомим диском електросторожа, Володимир Петрович змайстрував посеред власного двору ще й справжнісіньку карусель, електрифікувавши її належним чином.

І слава до нього прийшла. В особі начальника міжрайонного відділення кіровоградського підприємства «Енергонагляду» Валерія Вікторовича Романенка. Уважно вивчивши раціоналізацію, В. В. Романенко належно її оформив, але передав папери не в бюро патентів, а в народний суд. Суд же присудив В. П. Юрченку не винагороду, а 800 карбованців штрафу.

Така кричуща несправедливість до глибини душі обурила Володимира Петровича. В усі кінці посипалися його скарги, які засвідчили ще один хист автора — до епістолярної творчості. Приїздили перевіряючі, втовкмачували Володимиру Петровичу прописну істину, що красти негарно, совістили його. Не подіяло. Та і як воно могло подіяти, якщо людина отими вкраденими карбованцями сама оцінила власну совість.

М. УСПАЛЕНКО.

Кіровоградська область.

Розчинник

ГУМОРЕСКА

Двері відчинилися, і до лабораторії, як завжди сором'язливо, зайшов Феропонт.

— Доброго ранку!

Всі неуважно кивнули у відповідь.

— Мені потрібний розчинник лаків і фарб,— тихо промовив Феропонт. Лабораторія завмерла. Звук, викликаний падінням олівця з рота завлабораторією, був як грім небесний...

— Мені потрібний розчинник лаків і фарб,— повторив Феропонт. Усі заметушилися: невже Феропонт почав працювати на роботі?!. Відразу знайшлася порожня бляшанка. Сам завлабораторією поліз у найвищу шафу і тремтячими руками дістав звідти пузату посудину.

— Ось, ацетон,— відказав схвильовано.

Феропонт зазирнув у клаптик паперу й замислився.

— Ацетон? — він багатозначно почухав потилицю. — Ні, не підходить. Тут потрібно вісім літер, четверта «д». По вертикалі...

...І вийшов з лабораторії.

Ігор КЛЕПЕЦЬ.

м. Полтава.

У сервісі головне — не втрачати надії. Особливо коли йдеться про ремонт складної побутової техніки. Зіпсувався, скажімо, у вас холодильник. І, настроївши себе на оптимістичніший лад, ви ідете прямісінько до голови колгоспу чи директора радгоспу. Мовляв, рятуй, дорогенький! Тобто, май ласку, дай машину — ту зіпсовану чортовину підкинути до Царичанки. А голова (директор), зрозуміло, ні в яку. По-перше, до сервісу він має таке ж відношення, як фізик до лірика, а по-друге, всі машини як не на буряк, то на ранні огірки поїхали.

— Ти звернись до Новицького,— від щирого серця може тільки порадити. — Микола Петрович очолює обласне управління побутового обслуговування населення, от хай у нього за твій холодильник і голова болить. Це ж він кругом запевняє, що сервіс на Дніпропетровщині, особливо сільський, сягнув небувалого злету.

Але до т. Новицького не догукаєшся — далеко. І царичанці, підкинувши свої «Донбаси» чи «Кристали» на плечі, чимчикують на шлях, де сила-силенна всякого транспорту. Раптом якийсь добродій змилостивиться й за червінець на державному МАЗі підкине вередливу побутову техніку до дверей царичанської реммайстерні?

А вже як і «лівак» не знайдеться, тоді... Що ж робити тоді? Бігти на рейсовий автобус? Тільки в нього з холодильником не дуже й увіпхнешся. У ньому інших пасажирів доволі. Тих, у котрих пральні машини і пилососи всіляких марок та модифікацій зіпсувалися.

З пилососами, правда, треба категорично заборонити їздити рейсовими автобусами. Нічого перевантажувати транспорт. Пилосос можна і під пахвою до райцентру донести. Так, як оце т. Гладус із села Лозоватки зробив. Схопив свою «Ракету» під пахву — й полетів... Між іншим, так робить переважна більшість царичанців. Та й пральну машину на візок можна закинути і з Мар'янівки чи Калинівки кілометрів 15 — 20 до майстерні пішака відлупити. Це навіть для здоров'я корисно.

Бо ж, зрозумійте, несила товаришеві Новицькому всіх забезпечити транспортом. Хоч і є, кажуть, в облпобутуправлінні транспорт, який має Царичанський район обслуговувати. Тільки він базується аж ген-ген за Дніпром. У Верхньодніпровському цеху. А керівникам цеху дуже вже не хочеться ганяти його через якихось там хліборобів на той бік Славутича. Носять під пахвою? Ну то й нехай носять. На здоров'ячко.

А то так: транспорту їм не дай — скаржаться. Надай транспортні послуги — скаржаться іще більше. Мовляв, забрали на ремонт побуттехніку та чорті-де й діли. Ніхто з побутовиків, навіть сам директор заводу «Рємпобуттехніка» Валентин Львович Шпаковський, наприклад, не відповість вам, де на сьогоднішній день перебуває пральна машина громадянина Бойка з села Видвеженець Новомосковського району, яку той здав у ремонт ще в січні 1985 року. Бо вона може бути де завгодно. Десятки зданих людьми і невідремонтованих приладів знаходяться в різних куточках району. Як не у центральному диспетчерському пункті в селі Перещепиному, то на комплексних приймальних пунктах або в самому цеху. Деякі з них вже перетворилися на невід'ємний, добряче запилюжений інтер'єр цих сервісних точок. Бо ремонт триває інколи довгі місяці. Буває, затягується й на роки.

— Це — нехарактерні, окремі випадки,— категорично заперечує М. П. Новицький. — А взагалі у нас система чітка.

Справді, чітка. Приміром, пральну машину «Рига» громадянина Пасічного з його хати повезли у село Знаменівку. Звідти, повз Новомосковський цех, де її мають ремонтувати, погецькали за 50 кілометрів у Перещепине. Для чого? А щоб зареєстрували у товстелезній книзі центрального диспетчерського пункту. Процес реєстрації триває місяць, а то й півроку, як це сталося з пральною машиною громадянина Бровермана з с. Євецько-Миколаївки. Потім побутовий прилад везуть з Перещепиного назад. Тобто, у Новомосковський цех, де вона стоятиме ще три-чотири місяці. А як уже відремонтують, то все починається по новому колу. Мандрує машина знову у Перещепине і повз Новомосковськ — у Знаменівку, до хати громадянина Пасічного. Отакого затяжного «круїзу» не уникає жодний побутовий агрегат.

Це вже, як не повертай, а найвища категорія сервісу. А коли найвища, то й розрахунки особливі. Ремонту на копійку, а з клієнтів за транспортні послуги луплять стільки, що декому дешевше новий холодильник купити. Про бензин, який витрачається на такі багатокілометрові пробіги, не варто вже й говорити.

— Не повинно такого бути,— знизує плечима Новицький. — Керівники заводу мають усе це контролювати. Я на власні очі бачив їхній план перевірок.

План, що й казати, непоганий. Акуратно підшитий, з силою пунктів та прізвищ осіб, відповідальних за їх виконання. Проте з п'ятнадцяти запланованих перевірок на селі у першому кварталі не відбулося жодної.

Та й чи варто так уже побиватися за отими приватними «Ригами», «Тавріями», «Ракетами», «Кристалами», «Ауріками», які місяцями припадають пилюкою у цехах і приймальних пунктах? Адже план «роблять» не вони. Завод «Рємпобуттехніка» чверть свого річного плану успішно виконує на ремонті складної техніки, якої нині вельми густо розвелось у різних організаціях та установах.

Уклали, скажімо, угоду з Південним машинобудівним чи шинним заводами — і ніяких проблем. Встигай лише гроші на свій рахунок одержувати. Оскільки ж підприємств на Дніпропетровщині — ціле море, то за план можна не хвилюватися.

І нехай воно, те населення, бігає з пилососом під пахвою, розшукує по всій області «Таврію», везе у кошику аж із Богданівки до Дніпропетровська електронасос «Струмок»,— усе це не лоскоче загартовані нерви побутовиків. План — святе діло! А він — у кишені.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

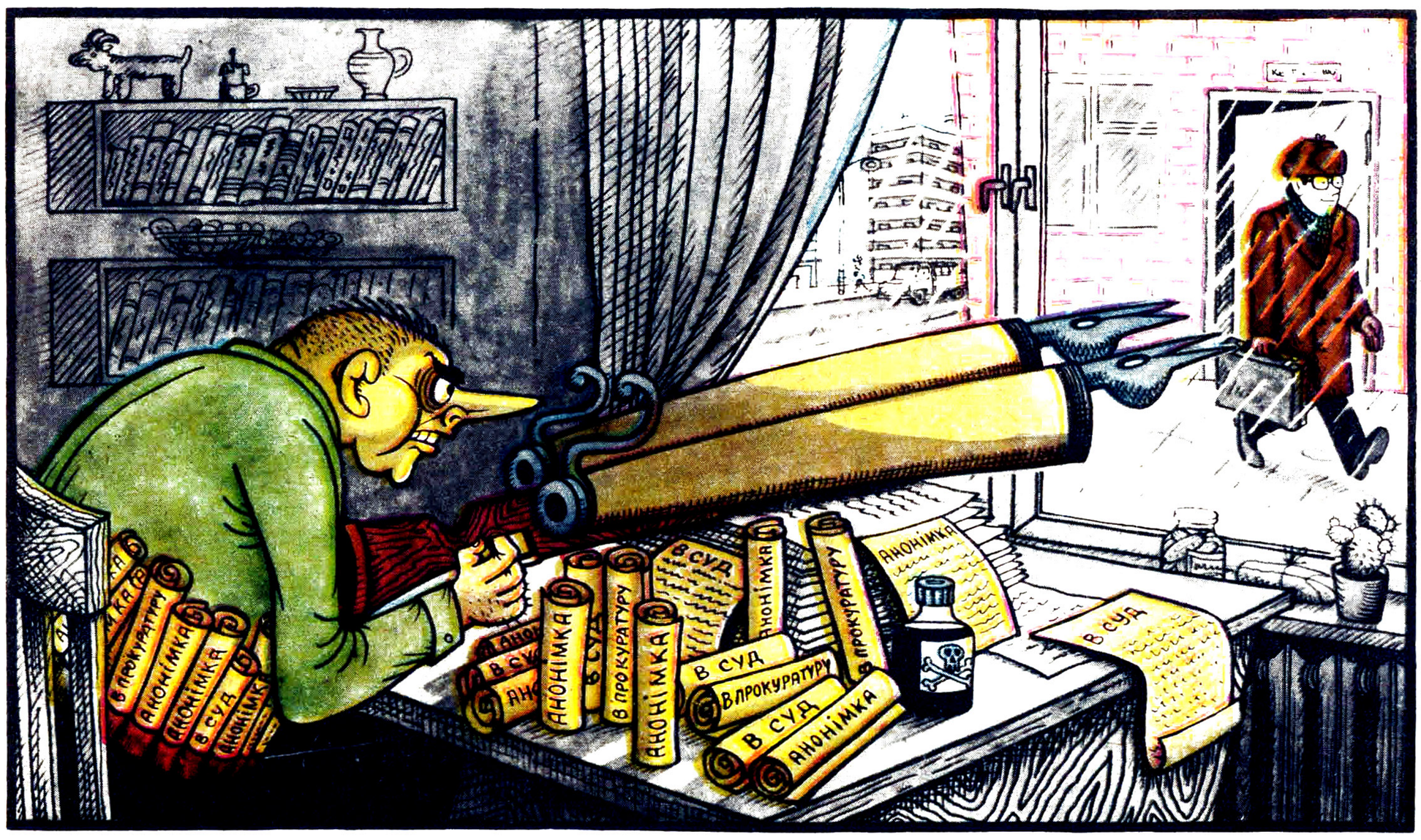

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— І на цього у мене набоїв вистачить...

ФУТБОЛІЛЬНИК

НАПУТНЄ СЛОВО ЧЕМПІОНАМ

Час летить, мов футбольний м'яч у ворота після гарматного одинадцятиметрового удару. Здається, ще тільки вчора ми з вами захоплено відбивали долоні, вітаючи дванадцятиразових чемпіонів країни з футболу, володарів Кубка кубків і так далі (див. нижче, у розділі «Динамізми»),— а вже сьогодні нетерпляче потираємо руки в очікуванні їхнього першого в цьому сезоні міжнародного матчу в Монако. І, певна річ, зичимо нашим золотим хлопцям нових спортивних Монбланів. Зокрема — стати тринадцятиразовими чемпіонами країни, забувши про всі забобони, пов'язані з цим числом. А якщо київські динамівці ще й вітчизняні чемпіонські медалі здогадаються скласти у Кубок європейських чемпіонів,— моєму щастю просто не буде меж! Отже,— все у ваших руках, хлопці! Тобто, вибачаюсь, в ногах. Що ж до рук, то це, безперечно, стосується виключно Віктора Чанова, визнаного найкращим воротарем країни у минулому сезоні, та ще його дублера Михайла Михайлова. Так тримати і в цьому році!

ПЕРЕЦЬ.

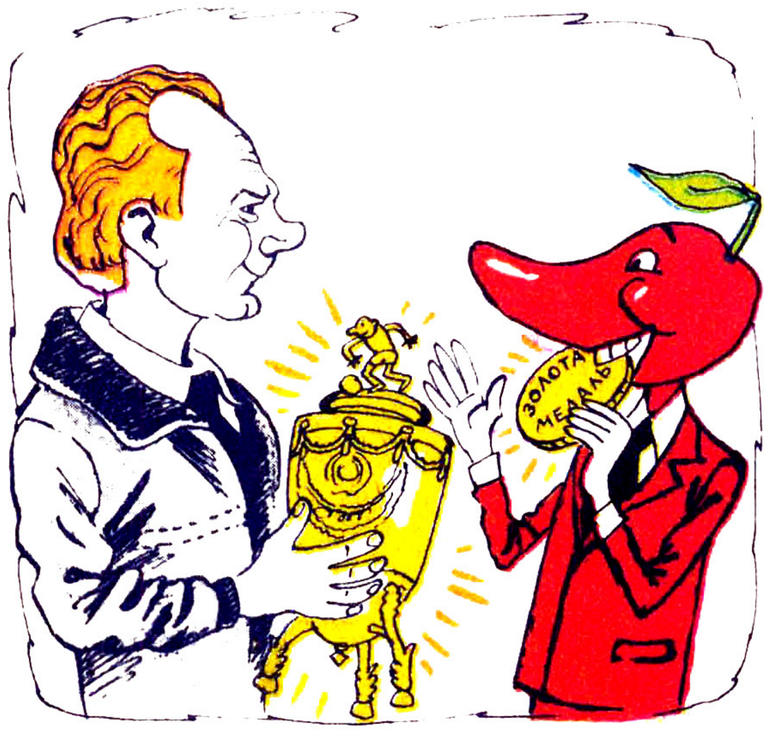

ПЕРЕЦЬ — В. В. Лобановському: Ну, що ж, золото 86-ї проби вже є. Іще дванадцять таких чемпіонатів — і 98-ма проба в кишені!

ДИНАМІЗМИ

Артіль отаманом міцна — думка динамівців про свого старшого тренера В. В. Лобановського.

Брати з голови — гра воротаря Віктора Чанова на виході.

Вавілонське стовпотворіння — поведінка гравців команди-суперниці біля своїх воріт, коли кутовий подає Василь Рац.

Вертітися попід ногами — спроби захисників перервати сольні проходи Олександра Заварова.

Господар становища — найуживаніший термін футбольних коментаторів, коли йдеться про гру київського «Динамо».

Дати два очка вперед — ситуація перед заключним матчем чемпіонату країни 1986 року «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Москва).

Доганяй вітру в полі — ривки Ігоря Бєланова.

За шістьма зайцями — стратегічно-тактична лінія В. В. Лобановського на сезон 1986 року. П'ять зайців — Кубок володарів кубків, Кубок Сантьяго Бернабеу в Іспанії, Кубок Амстердамського турніру в Голландії, Кубок сезону СРСР, золоті медалі чемпіонів країни — впольовано.

І швець, і жнець, і на дуді грець — півзахисник київського «Динамо» Анатолій Дем'яненко, який однаково майстерно грає і в захисті, і в нападі.

Купатися в золоті — стати дванадцятиразовим чемпіоном країни з футболу.

Не при ділі — нападаючий суперників під опікою Олега Кузнецова.

Ні в тин, ні в ворота — завершальні удари форвардів по воротах киян, скориговані динамівськими захисниками.

Один за всіх, всі за одного — стиль гри київського «Динамо».

Одна нога тут, друга там — рейди Івана Яремчука до чужих воріт.

Розрубати гордіїв вузол — рішення Спорткомітету СРСР про призначення В. В. Лобановського старшим тренером збірної країни з футболу.

Усі дороги ведуть в Рим — очікуваний маршрут радянських футболістів перед наступним чемпіонатом світу.

Чого моя ліва нога хоче — роздуми Олега Блохіна перед виконанням штрафного удару.

Як в око вліпив — прогноз В. Маслаченка про майбутнього чемпіона країни з футболу 1986 року, висловлений на дев'яностій хвилині матчу «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Москва).

ЗАЯВА ТАП

До штаб-квартири Телеграфного Агентства Перця надійшов лист від футбольних уболівальників з Москви та Ленінграда гр. гр. Кректунова та Новохвоцького. «Футболісти київського «Динамо»,— пишуть вони,— виграли першість країни тільки через те, що кілька останніх матчів їм пощастило зіграти у наших прекрасних закритих манежах. Гравці «Зеніта» та московського «Динамо», які щодня тренуються на цих чудових штучних полях, були поставлені у явно нерівні умови перед «свіжаками»: адже ті звикли гасати на вільному повітрі за будь-якої погоди, і їм усе ні по чому — «ни снег, ни ветер»! Тож ясно, як день, що киянам було раз плюнути переграти по всіх статтях наших бідолашних хлоп'ят, звиклих до комфортних умов, у їхніх же власних манежах, або, як іще їх непоштиво обзивають деякі іногородні уболівальники, «стодолах»... Не-спра-ведливо!!!»

ТАП уповноважений заявити, що цілком і повністю поділяє думку гр. гр. Кректунова і Новохвоцького і пропонує Федерації футболу СРСР надалі запровадити для команд, які мають поля зі штучним покриттям, свій, окремий мінічемпіонат. Його переможцям вручатимуться спеціальні призи «Золота тапочка» і присвоюватимуться звання «Заслужений чемпіон манежу» або (варіант) «Розманіжений чемпіон».

Таким чином, нарешті і в футболі, як у багатьох інших видах спорту, з'являться свої рекорди для закритих приміщень!

СЛОВО О ПОЛКУ ВАЛЕРІЄВІМ

(Уривок
з нещодавно знайденого
при розкопках Золотих воріт
рукопису невідомого автора)

...Руська земле! Знов лунає
Звідусіль закличне: «Гол!»
Під корогви знов збирає
Рать болільників Футбол!

В граді Києві преславнім,
Під гучний бадьорий спів,
Примовляють Ярославни —
Лади київських гравців:

— Повертайтеся скоріше
Зі щитом — не на щиті!
Забивайте їм побільше,
Наші хлопці золоті!

Мати-Русь! Пишайся ними!
Слава їх кругом луна!
Два Олеги, Володимир —
Справді княжі імена!

Навіть Ігор є! Бєланов
(Хоч і «в греки» не ходив...)
Місця всіх назвать не стане —
Кожен слави заслужив!

Хай святяться ж їхні тропи!
Віримо: грядущим днем
Ми води із рік Європи
Суперкубком зачерпнем!

Рукопис знайшов
і до друку подав
Олександр КОЗЛОВСЬКИЙ.

Герой усіх
блискучих ігор —
стрімкий, мов смерч,
Бєланов Ігор.

В новім футбольнім
марафоні
нелегко буде
Марадоні!

ПРИЗЕРА ВИЗНАЧЕНО!

Як пам'ятають спостережливі читачі, у № 13 журналу за минулий рік було оголошено футбольний конкурс на приз «Перцю» «Залізна нога». Авторитетне журі під головуванням спортивного оглядача «Перця» Геракла Тренованого розглянуло списки запропонованих кандидатур і одностайно вирішило вручити вищеозначений приз гравцеві команди «Чорноморець» Ігорю Юрченку. Він єдиний із футболістів вищої ліги досяг своєрідного рекорду в минулорічному чемпіонаті — одержав п'ять попереджень, або, як кажуть уболівальники, п'ять «гірчичників», зігравши при цьому всього 16 матчів.

Перець вітає переможця конкурсу і запрошує його до штаб-квартири ТАП для вручення призів — чавунної ноги, відлитої з металобрухту, назбираного вболівальниками поза футбольними полями, а також червоної пов'язки, яку Ігор чіплятиме на правій нозі, щоб суперники ще здалеку помічали його і оббігали десятою дорогою. Таким чином, І. Юрченкові одночасно присвоюється й звання Кавалера Червоної Пов'язки.

З чим і вітаємо!

А хто виявиться переможцем у цьому сезоні? Алло, таланти!

ПОЛЬОТИ УВІ СНІ І НАЯВУ

В ОБНІМКУ З ТЕЛЕВІЗОРОМ

Хоч вірте, хоч ні, але випало Терещенку М. І. цього року впіймати бога за бороду і піднятися з ним у захмарну вись. Сталося це якраз того червневого дня, коли купив він омріяний кольоровий телевізор у магазині «Культтовари» в рідних Тернах Недригайлівського району, що на Сумщині. Оформив кредит, бо таки не дешевий «Янтар 355Д» дніпропетровського виробництва, і, щасливий, буквально полетів додому.

Та рівно через дві години трапилося, здавалось би, неймовірне: новісінький апарат перестав діяти, і разом із зображенням на телеекрані зникла і радість лету. Тут уже М. І. Терещенку довелось хапатися за свою голову (в ремонтній майстерні повернути зображення не змогли, а богова борода, природно, з рук вислизнула). І тоді Микола Іванович опустився на грішну землю, а сам «Янтар» полетів у напрямку Дніпропетровська — на завод. Дотепер, певно, ширяє десь у голубому просторі, боїться знову потрапити до рук бракоробів. Як його виловити, дирекція заводу не каже, відмовчується на всі запити. А ті немалі гроші, які М. І. Терещенко акуратно виплачує магазинові, навіть бог із бороди не витрусить.

НАД ДАХАМИ З ЖУРБОЮ

Із Олексієм Івановичем Журбою не заперечували б політати увечорі після роботи мешканці Придніпровського району Черкас. З висоти пташиного польоту вони показали б начальникові житлово-експлуатаційної дільниці № 2 темні плями на світлому тлі підпорядкованої йому території: будинки №№ 353 та 355 по вулиці Шевченка, № 56 — по вулиці Лазо. Ці помешкання вечорами тонуть у темряві: електропідстанція, збудована для них тридцять років тому, нині панічно реагує на кожен подих вітру. Не менше боїться, тільки вже дощу, дах будинку № 353, гостинні мешканці якого залюбки прийняли б довгожданого Олексія Івановича до себе в гості просто через дірки у покритті.

Може, саме після таких своєрідних гостин із кабінету начальника перестали б вилітати нескінченні обіцянки зробити капітальний ремонт, які за багато років уже встигли набриднути пожильцям. От тоді з відремонтованих і освітлених будинків назавжди відлетіла б журба.

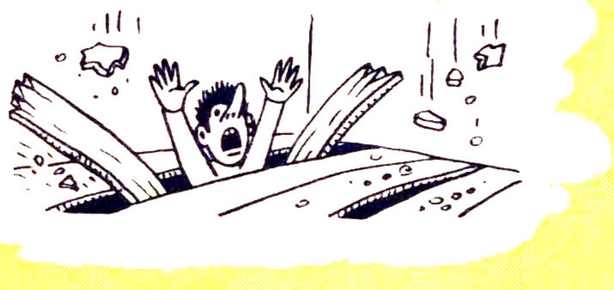

КЛУБНИЙ ПІЛОТАЖ

Дещо пов'язане з польотами є і у селі Князівці Високопільського району Херсонської області. Конкретно ж — у тамтешньому Будинку культури. Тільки польоти відбуваються там не знизу вгору, а навпаки.

Летить на голови відвідувачам штукатурка зі стелі. Летить інколи і сам відвідувач. Із залу — до підвалу. Якщо ненароком стане на прогнилу дошку підлоги. Систематично, кожні п'ять-десять хвилин, «летить» кінострічка під час сеансу: надто вже поганенька там апаратура... Словом, стан культурного осередку такий, що молодь села небезпідставно вважає: якби їй вдалося створити музичний ансамбль, то назвати його було б варто підвально-інструментальним: немає ані найменшого сумніву, що після першого ж звуку музики ансамбль у повному складі, та ще й і глядачі, полетів би разом зі стелею Будинку культури у той же таки підвал.

Що ж до голови сільради О. П. Білоуська та голови місцевого колгоспу М. С. Закурдаєва, які у принципі могли б своєю допомогою окрилити аматорів клубної роботи, то вони на всі прохання юнаків та дівчат посприяти в ремонті Будинку культури оптимістично відказують:

— Летіть, орлята, й не заважайте нам працювати.

І орлята летять. По горизонталі.

ВІТРОМ ПІДБИТА...

Почувши під час бурі незвичайної сили скрегіт і гуркіт, мешканці будинку № 107-а по вулиці Леніна у Роздільній Одеської області дружно вигукнули: полетіла вежа! І не помилилися: й справді полетіла вона — водонапірна вежа, з горем пополам споруджена після дворічного літання жителів по інстанціях з проханням встановити її.

І треба ж — тільки-но з кранів потекла вода, над містечком шугонув вітер, і від вежі лишився тільки спомин. Вода у квартирах знову зникла.

Звідки було знати вітровієві-бешкетникові, що вежа й так ледь-ледь трималася без... фундаменту — на трьох дротяних розтяжках, що монтажники ремонтно-транспортного підприємства районного агропромислового об'єднання, керованого М. А. Панкратовим, встановили її за принципом «стук-грюк, аби з рук»...

* * *

Такі от трапляються польоти в житті наших читачів. Трапляються тому, що в деяких керівників злети в роботі бувають, либонь, тільки уві сні...

Г. ВАТЕЛЮК.

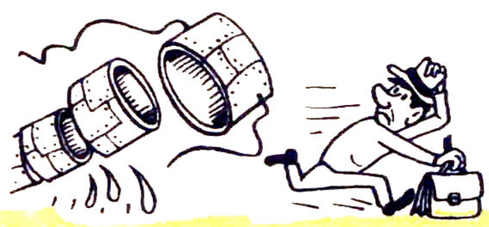

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— З таким котом жити можна!

САТИРИЧНІ РУБАЇ

Згубити легко гідність і чесноти,
скотитись до безчестя та підлоти,
бува, для цього досить тільки раз
сказати «так», хоча єство і проти.

Хто, мов ягня, живе сумирно й тихо,
гадає, що уникне горя й лиха;
а сенс життя — у боротьбі зі злом...
Із животіння ж — що воно за втіха?!

Він замолоду мріяв про жар-птицю,
хотів дізнатись, де вона гніздиться;
з роками, мабуть, місце те знайшов:
воздвиг собі кубельце-кам'яницю.

Митці й поети леву готували
в усі часи високі п'єдестали,
та кепсько тим було, хто забував,
що біля лева крутяться шакали.

Він не любив ні жартів, ні пісень,
він не кохав нікого — був як пень;
хоч дні його давно вже почорніли,
він грошики збира... на чорний день.

Знов перед зором дурень постає,
і знов пихатий гонор з нього б'є —
він знає все, чого мудрець не знає...
Не відає лишень, що дурнем є.

Іще контори дивні є достоту —
туди не легко втрапить на роботу:
там будь-кому посади не дають —
лише «своєму». Навіть — ідіоту.

Григорій ЛАТНИК.

Безцінна газета журналу «Перець»

перчанський ВІСНИК

Видається з 1986 року. № 2 (000004).

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

СЛІД ВЕДЕ У ПІДЗЕМЕЛЛЯ

Чи маєте ви почуття гумору?

ЄГИПЕТСЬКІ ФАРАОНИ І РБУ № 4

І ПРО ПОГОДУ

дискусійний клуб

ЗАСЛІН ГОЛОПУЗИМ!

З сумом і жалем дивилося керівництво київського ресторану «Дубки» на своїх легковажних відвідувачів. Сунуть у солідний заклад хто в чому: спідницях, босоніжках, светрах. Жах!

— Далі так тривати не може! — суворо сказало само собі керівництво. І додало: — Ні в якому разі!

Сказало і замислилося. Наслідки того творчого мислення вилилися в дві об'яви, що з'явилися у вестибюлі та у великому залі. Кожен міг тепер дізнатися, як слід відвідувати славний ресторан «Дубки».

«Форма одягу:

для чоловіків — краватка або метелик,

для жінок — плаття, туфлі».

Задоволене наслідками своєї творчості, керівництво на деякий час заспокоїлось. Та не надовго.

Військовий лаконізм документу лишав лазівки для невігласів та злочинного елементу. Ану як хтось присуне в самому метелику або краватці? Над об'явами довелося ще добряче попрацювати, і тепер вони виглядають так:

«Шановні гості!

Збираючись у наш ресторан, просимо врахувати:

Форма одягу для жінок — туфлі і плаття.

Для чоловіків — костюм, краватка або метелик».

Тепер уже, нарешті, можна спати спокійно: голий з метеликом на шиї у ресторан не вскоче...

В. ПОЖИВИЛКО.

м. Київ.

наша книга рекордів

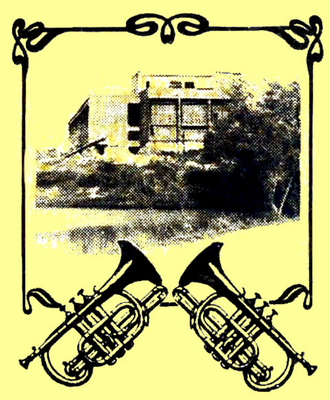

За скільки років можна змурувати Будинок культури? За рік? Два? Три? У селі Чечелівці Гайсинського району Вінницької області такий культурний заклад мурують ось уже 12 років. Редакційна колегія таємним голосуванням одноголосно прийняла рішення про те, що цей факт заслуговує на занесення до «Книги наших рекордів».

Право зробити цей історичний запис надається голові місцевого колгоспу ім. 40-річчя Жовтня Василю Яковичу Нетяжуку.

«Перчанський вісник» шле найщиріші побажання рекордсменам.

Золотий орел

(Продовження гумористичного детектива, який написано за мотивами листів Ореста Бачмаги зі Львова, Олексія Комашки з с. Худяків Черкаської області та Володимира Сугерея з Києва).

Бармен кафе «Оріон» стояв за шинквасом і нервував. Тільки-но йому повідомили, що відключили воду і тепер нічим розбавляти фірмовий напій «Кукарача». Від обурення він почервонів.

— Колір його обличчя нагадує цеглу п'ятого цегельного заводу,— лейтенант Козуб передав бінокль майору Ситорчуку.

— Випалену, до речі, в кінці місяця між сімнадцятою і вісімнадцятою годиною,— уточнив відомий детектив. — І саме в такій цеглі було сховано золоті монети... Петре, ти зрозумів?..

— Так точно! — відповів лейтенант, заводячи свій мотоцикл, замаскований під «Жигуль» восьмої моделі. — Розпочинаємо операцію «Оріон» добре видно взимку».

— Захотілось бабі раків — продала корову,— пихнув люлькою Ситорчук. — Давай спершу закінчимо з цеглою. Мотнись на завод і візьми десяток цеглин. Тільки щоб директор Плетений і сном-духом не відав.

— Але п'ятий завод ось уже третій місяць на ремонті.

— Точно,— погодився Ситорчук. — А цеглу випечено тиждень тому... Парадокс?

Слід сказати, що майор з дитинства не любив морозів, гарбузової каші і парадоксів.

— Одна нога тут, друга — у Плетеного. Пістолет при тобі?

— Як завжди, у сейфі,— поправив кобуру Козуб.

— Молодець,— похвалив Ситорчук. — Правильно робиш... Ну, тоді — повний вперед! Зв'язок підтримуй по рації через кожні п'ять хвилин. А я ще трохи постежу за барменом...

Мотоцикл Козуба заревів і зник за рогом. Слідом за ним заторохтів «Запорожець» невизначеного кольору. Майор помітив, що на задньому сидінні, піднявши комір, сидів «король бензоколонки» — Геннадій Бутель.

Через п'ять хвилин Козуб на зв'язок не вийшов. Через десять — теж.

Майор запихтів люлькою так, що біля нього зупинилася машина санепідемстанції: у місті було оголошено тиждень південного вітру і свіжого повітря. Санітарний лікар, зробивши зауваження Ситорчуку, спробував узяти в нього автограф. Але майор був при виконанні службового обов'язку. До того ж, у цей момент, як на зло, пропав з поля зору бармен.

«Мабуть, відчув, що пахне смаленим,— подумав Ситорчук. — Треба брати! Самому!»

Машина детектива підкотила під кафе, коли прибиральниця чіпляла на двері табличку «Переоблік».

— Де бармен? — суворо запитав Ситорчук.

Прибиральниця впізнала майора і підняла руки.

— Опустіть,— наказав майор.

Та послухалась і шепнула:

— У підсобці...

У підсобці бармена не було...

Але пильне око майора помітило, що бочка з оселедцями стоїть на кришці люка.

«Усе ясно — підземний хід»,— подумав майор, розстібнувши кобуру пістолета...

(Далі пишіть самі).

(Продовження. Початок у «Перчанському віснику» №№ 1, 2 за 1986 р. та № 1 за 1987 р.).

ПАРАДОКС ЗА ТРИ ЦІНИ

І чого тільки на світі не буває!..

Коломийське ремонтно-будівельне управління № 4 робило у місцевому педучилищі ремонт. Звичайнісінький поточний ремонт. Щось білило, щось фарбувало, лагодило дах. І тривав той ремонт рівно стільки, скільки й треба було йому тривати. Але наприкінці його як це, на жаль, іще часто буває, чогось будівельники та й не доробили. Ну, не добілили там щось, десь не доштукатурили, чогось на покрівлі не домайстрували.

Тоді керівники педучилища в особі його директора Д. О. Одосія та бойового заступника по госпчастині В. І. Вітенка впали будівельникам у ноги. І стали бити поклони, як перед єгипетськими фараонами. Мовляв, так і так, дорогенькі наші благодійники, звольте ремонт закінчити, недоробки усунути. Проте рембудівці затялися:

— Ні-ні, і не просіть навіть!.. — дружно загомоніли.— Нам ніколи. Інші об'єкти чекають. — І назвали, як це часто серед будівельного люду трапляється, мало не сто причин, аби тільки того ремонту не завершувати.

Піднялися тоді з підлоги керівники педучилища, пообтрушували коліна, та й традиційно зачухали потилиці — що ж це його тепер робити?.. Та й, як то кажуть, видобули зі своїх мудрих потиличь соломонове рішення: укласти договір із шабашниками, і хай уже вони доводять той ремонт до ума.

А за останніми, як на диво, справа не забарилася. І де вони, ті шабаї, тільки взялися? Мов із-під землі вигулькнули. Одразу аж сім чоловік! І вже наступного дня закипіла у стінах педучилища така звитяжна робота, ніби його взагалі було вирішено збудувати заново. Як віртуози, працювали І. М. Гуменюк, Ф. М. Андріяшко, М. І. Чупир, В. М. Мисюра, З. Д. Костик, І. Г. Кушнір, В. П. Рибарук.

Славно трудилися хлопці! Білили та штукатурили стіни так, ніби до обласного конкурсу по якості готувалися. А як дах перекрили!.. Як перекрили!.. Ні дощинка, ні сніжинка вже не пролетить крізь нього та не впаде на світлі голови майбутніх Ушинських та Макаренків...

Звичайно, тут можна було б поставити і крапку. Бо й справді, що в ній особливого. Ну, ремонт, ну, шабашники, ну, злупили вони з освітян замість трьох сотень (якщо виконаний обсяг робіт брати за державними розцінками) цілу тисячу карбованців... Банально!

Але парадокс якраз і полягає у тому, що і Гуменюк, і Андріяшко, і Чупир, і Мисюра, і Костик, і Кушнір, і той же Рибарук не якісь там зальотні шабаї. А всі — штатні працівники Коломийського рембудуправління № 4, яке, як ви пам'ятаєте, і виконувало спершу ремонтні роботи у тому педучилищі. Тільки, правда, не за три ціни зверху...

Юрій ІЩЕНКО.

Івано-Франківська область.

Бліц-турнір

М. А. Довженко головує у колгоспі «Дружба» Чорнухинського району, що на Полтавщині. Головує в «Дружбі», а живе за 22 км в с. Сухоносівці. Для поїздки додому на борщ із пампушками увечері і вранці Микола Антонович використовує службовий автомобіль. Як ви гадаєте, в яку копієчку обходяться «Дружбі» отакі «воєжі» голови!

* * *

Протягом двох останніх років Південно-Бузьке басейнове управління по регулюванню використання та охороні вод стягнуло з Козятинського відділення Південно-Західної залізниці 340 тис. карбованців для відшкодування збитків, завданих природі. Але і після цього пусконалагоджувальні роботи на очисних спорудах тут не завершено.

Скільки ще залізничники будуть забруднювати р. Гуйву і ставки Вінницького облрибкомбінату, якщо штрафи платяться з державної кишені!

У бліц-турнірі можуть взяти участь не лише читачі, а й зацікавлені установи та організації.

Карикатури з натури

Мал. Ю. КОСОБУКІНА (м. Київ)

Без слів.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА (М. Херсон)

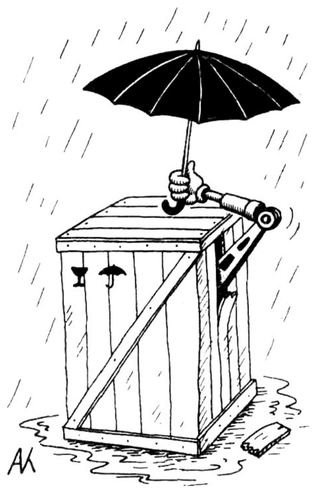

Без слів.

Без слів.

кросворд

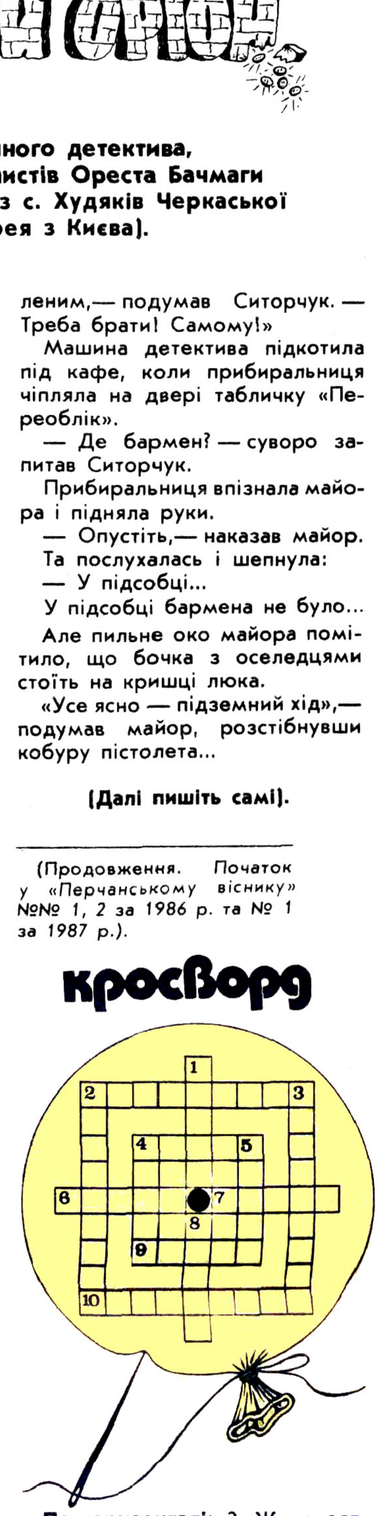

По горизонталі: 2. Жанр естрадного мистецтва, який викликає або посмішку, або співчуття. 4. Сміх необмеженої гучності. 6. Посудина, в якій можна товкти воду. 7. Кінець місяця на підприємстві, що не виконало план. 9. Рибальське причандалля вовка. 10. Родич кулемета.

По вертикалі: 1. Традиційний гурт покупців дефіциту. 2. Храм десятої музи. 3. Колега по розподілу слави і гонорару. 4. Причепився, як... 5. Автотракторна косметика. 8. Робоче місце жокея.

Склав Володимир Закревський. м. Київ.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У № 1

Хвороба, на яку ще хворіють деякі лікарі — ХАПЕНДИЦИТ. Щоб утворилося це слово у виділеній вертикалі, слід так заповнити горизонтальні рядки: 1. Дрохва. 2. Лежанка. 3. Гіпноз. 4. Симентал. 5. Венера. 6. Бандит. 7. Тиміш. 8. Заєць. 9. Дичина. 10. Матвій.

Першим правильні відповіді надіслав до редакції Костянтин Ткаченко з м. Кременчука.

Знак лякості

Журі довго розглядало ескізи і штампи із зображенням «Знака лякості», які надіслали до редакції наші читачі.

— Один кращий за іншого, чи то пак,— страшніший! — відзначив головний художник газети.

— Вироби бувають ще страшнішими,— заспокоїли його присутні.

— А який вони матимуть вигляд у поєднанні? Є на що той знак ставити?

— Ну, звичайно ж, є! — голова журі дістав з шухляди цеглину.— Ось... Продукція Херсонського цегельного заводу. Її нам надіслав Григорій Маркович Лисовець, який живе у с. Коханах Голопристанського району. Через ремонтно-будівельне управління, що знаходиться у райцентрі, він придбав їх 800 штук. Але коли цеглу привезли до нього додому, то лише половина була більш-менш якісною. Решта — брак.

— Годиться! — мовив головний художник і хотів було поставити на цеглині «Знак лякості», та вона враз розсипалася.

Отже, «Знак лякості» ви зможете побачити тільки у наступному номері «Перчанського вісника».

НАЗИВАЙТЕ, РЕКОМЕНДУЙТЕ, ВИСУВАЙТЕ ВИРОБИ НА АТЕСТАЦІЮ ЦИМ ЗНАКОМ!

РЕКОМЕНДАЦІЙНИЙ ТАЛОН

Назва виробу .....

.....

.....

Підприємство,

що виготовило його .....

.....

.....

За що атестувати «Знаком лякості» .....

.....

Чи маєте ви почуття гумору?

Взимку у вашій квартирі 12—14 градусів: ви ходите і усміхаєтеся. **(3 бали).**

Другу зиму у вашій квартирі холоднеча: ви ходите і усміхаєтеся. **(5 балів).**

Третю зиму у вашій квартирі сім'я ловить дрижаки: ви скаржитеся у райвиконком, а там лише посміхаються. **(10 балів).**

Відповідь: а) той, хто набрав 3 бали — оптиміст і почуття гумору його ніколи не залишає;

б) 5 балів — дуже весела людина. З вами буде не сумно в арктичній експедиції, у довготривалій космічній подорожі;

в) 10 балів — отже, ви мешкаєте у будинку № 13, що по вулиці Жовтневій смт Петрове Кіровоградської області.

погода

У лютому погоди не буде!

Редактор Михайло ПРУДНИК.

оголошення реклама оголошення реклама

КУПУЙТЕ

чоловічі сорочки нашого швейного об'єднання!

ЇХ ЗОВСІМ НЕ ТРЕБА ПРАТИ!

У цьому вже переконалася жителька м. Балти Т. Г. Петраківська, яка подарувала своєму чоловікові нашу сорочку. Того ж дня вона розлізлася по швах. Т. Г. Петраківська надіслала сорочку нам і тепер ось уже рік чекає на повернення. А найголовніше — ось уже рік, як не пере її.

Дирекція Одеського швейного об'єднання ім. Воровського.

ІЧНЯНСЬКОМУ ХЛІБОЗАВОДУ (ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛАСТЬ) ПОТРІБНІ БОЛТИ

для запечення їх у хлібобулочні вироби, оскільки ічнянці наш хліб без подібних домішок просто не уявляють, а заводські запаси їх вичерпалися.

Дирекція заводу.

Якщо ваша дитина надокучає проханнями: «Купіть мені нову взувачку!»,

ПРИДБАЙТЕ ЧОБІТКИ

нашої фабрики. Через кілька днів вони розлізуться по шву (це може підтвердити жителька с. Устимівки Глобинського району Полтавської області М. А. Дудник), а ваше дитя проханнями про обнову більше не набридатиме.

Дирекція Бердичівської взуттєвої фабрики

Казочка про бабусю, козу і капусту

Бабуся козу по капусту послала.
Бабусі коза капустину зірвала.
Зірвала та й дума коза край доріжки:
— А що, як листочків попробую трішки?
Листок за листочком — з прицмоком і хрустом,
Листок за листочком — ну й добра капуста!
Листок за листочком — дійшла до хатини,
Аж глядь — і немає уже капустини.
Бабуся козу не схотіла сварити,
Бо дуже кортіло борщу наварити.
І вдруге козу по капусту послала,
І вдруге коза капустину зірвала.
Зірвала та й дума коза край доріжки:
— А що, як листочків попробую трішки?
Листок за листочком — з прицмоком і хрустом,
Листок за листочком — ну й добра капуста!
Листок за листочком — дійшла до хатини,
Аж глядь — і немає уже капустини!
Бабуся козу не схотіла сварити,
Бо дуже кортіло борщу наварити,
І втретє козу по капусту послала,
І втретє коза капустину зірвала.
Зірвала та й дума коза край доріжки:
— А що, як листочків попробую трішки?
Листок за листочком — з прицмоком і хрустом,
Листок за листочком — ну й добра капуста!
Листок за листочком — дійшла до хатини,
Аж глядь — і немає уже капустини.
Бабуся козу не схотіла сварити,
Бо дуже кортіло борщу наварити.
Вчетверте козу по капусту послала,
Але до бабусі коза закричала:
— Цю кляту капусту донести несила,
Бо дуже смачною капуста вродила.
Та й потім, не зайве усім пам'ятати:
Не слід по капусту козу посилати!

Олег ГОЛОВКО.

СКІЛЬКИ СЛИВ!

Татко з Льонею розв'язують арифметичні задачі.

— Спершу в тебе було три сливи,— повторює батько умову,— потім я дав тобі ще три. Скільки стало?

— Чотири,— відповідає хлопець.

— Ну як же чотири? — сердиться тато.

— Так дві ж я уже встиг з'їсти!..

Віктор ТАРАСЕНКО.

ЯК ПЕТРИК ГАВИ ЛОВИВ

Петрик прийшов до школи, пробіг коридором, постукав у двері класу.

— А чому ти спізнився? — запитала вчителька Ганна Іванівна.

— Не знаю! — стенув плечима хлопчик. — Виходив з дому вчасно, а прийшов, бачу — спізнився!

— Мабуть, дорогою гав ловив,— сказала вчителька. — Сідай на місце і більше не запізнюйся на уроки.

Задумався Петрик: і які це такі гави, що про них говорила Ганна Іванівна? Адже по дорозі він нічого не ловив: котів ніде не видно було і собаки не траплялися, хіба що трішки по воронах грудками покидав. І вирішив він наступного дня таки упіймати одну гаву.

Вийшов Петрик вранці з дому й нумо усі закутки та кущі оглядати, а гави ніде не знайшов, тільки горобці цвірінькали й зграйками спурхували, коли Петрик наближався до них. І знову він спізнився на урок.

Заходить до класу. А Ганна Іванівна питає суворо:

— Чому це ти знову спізнився?!

— Вибачте, Ганно Іванівно,— каже Петрик. — Я хотів упіймати гаву, про яку ви вчора говорили, але ніде її не побачив.

Всі учні голосно засміялися. Посміхнулась і Ганна Іванівна.

— Як же не спіймав,— мовила вона.— Ти уже двічі підряд спізнився. Оце вони і є, ті гави.

Василь СОПРОНЮК.

МАЙБУТНІЙ АДМІРАЛ

У калюжі вранці-рано
ждуть кораблики Романа.
Та відважний адмірал
в чобітки води набрав...
— Мамо, йди мерщій сюди,
тільки в море не впади!

Віктор БОЙКО

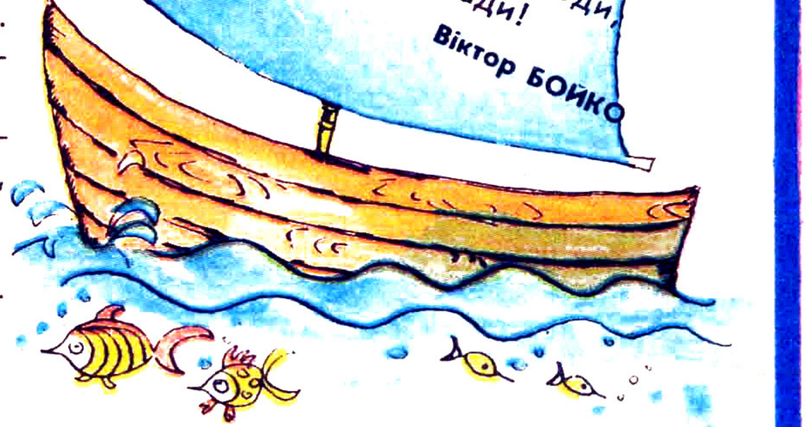

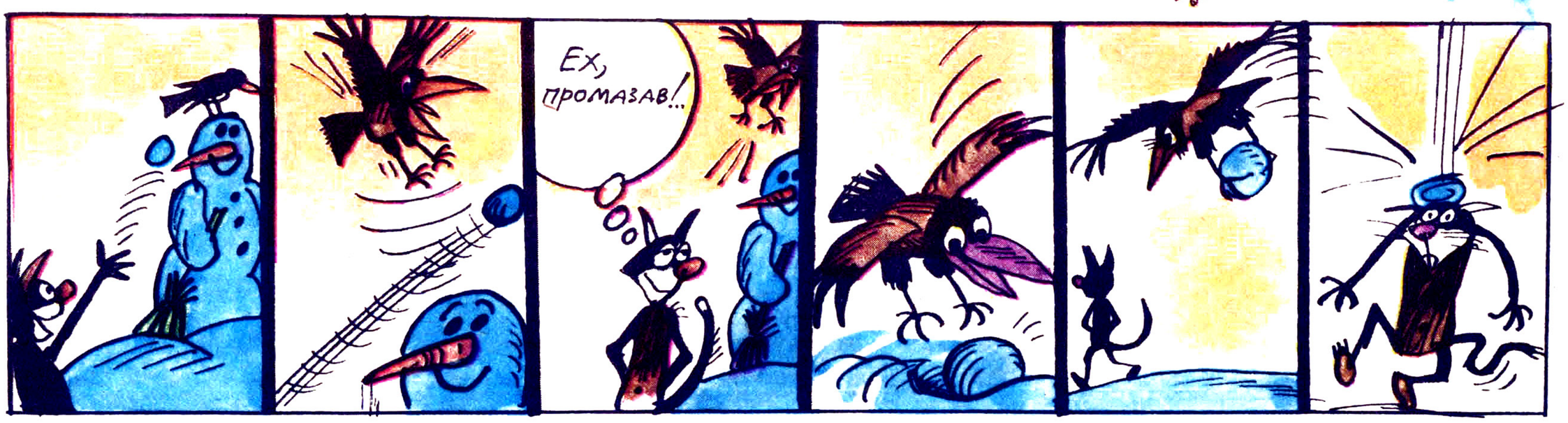

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НАРОДНІ УСМІШКИ

НА БАЗАРІ

— *Купіть у мене ці квіти, бо я вже змерзла,— тремтячи, промовляє жінка до молодої пари.*

— *За скільки?*

— *По п'ять карбованців за штуку.*

— *Тоді вам треба тепліше одягатися,— відповів парубок.*

Повідомив А. БОЧКОВСЬКИЙ.

м. Київ.

ЩЕДРИЙ ПІП

Це було ще за старих часів. Якось піп каже одному селянинові:

— *Завтра, мабуть, буде дощ, то ти сьогодні згреби та поскладай у копиці моє сіно. Я тобі за це полтиника дам.*

— *Що ви, батюшко? Сьогодні ж свято і працювати дуже великий гріх.*

— *Нічого, сину мій, я тобі цей гріх відпущу.*

— *Так за відпущення гріхів треба платити карбованця, а я зароблю лише п'ятдесят копійок.*

— *Ну й що? — каже піп. — Відробиш якось на тижні ще один день, то й боргу не буде.*

Повідомив О. ВАКУЛА.

Харківська область.

ПОПРОЩАВСЯ

— *Іванку, попрощайся з дядьком. Помахай йому рукою, як я тебе вчив.*

Іванко махає.

— *Та не кулаком, синку.*

Повідомив В. ЦАП.

Закарпатська область.

ПОТУРБУВАЛА

Дядько Іван грає з сусідом у шашки. Підходить до нього дружина, просить:

— *Візьми, Іване, відра та принеси води.*

— *Де ти ту воду діваєш?! — обурився чоловік.— Я ж тобі тільки позавчора приносив.*

Повідомив В. ТЕРНО.

Дніпропетровська область.

ПОВІТРЯ ЧИСТІШЕ

Одинак найняв квартиру. Вранці прокидається і чує, як сусідка питає його господарку:

— *Ви, Катерино, бачу, квартиранта взяли?*

— *Довго думали з чоловіком, хотіли спочатку кабанця завести. Але вирішили, що з квартирантом вигідніше. Грошей від нього матимемо за рік не менше, ніж від продажу свині, та й повітря на подвір'ї чистіше.*

Повідомив А. КОВАЛЬСЬКИЙ.

Одеська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якщо у прихильників зеленого змія з міста Ватутіно Черкаської області виникала потреба причаститися після дев'ятнадцятої години, вони не бігли до зачинених спецвідділів, щоб хоч крізь скло помилуватися жаданими пляшчинами, а впевнено крокували на вулицю Ювілейну, 2. Тут, у квартирі № 66, їх завжди гостинно зустрічала тітка Оля, або, за паспортом, громадянка Назарчук. За чітко визначеним прейскурантом вона ощасливлювала спраглих оковитою власного виробництва.

Цілодобове функціонування «забігайлівки» у під'їзді не припало до душі іншим мешканцям будинку, і вони поскаржилися Перцеві. А Перець попросив перевірити їхню скаргу прокуратуру Звенигородського району.

Прокурор В. В. Калиниченко повідомив, що під час відвідин квартири О. Назарчук, цього разу працівниками міліції, у неї було виявлено 80 літрів самогонної закваски, 8 літрів готової для реалізації продукції та самогонний апарат. О. Назарчук притягнуто до кримінальної відповідальності.

ОРЕЛ і МУРАХА

БАЙКА

Хоч у орлів велика міць і сила,
Але й у них, буває, втомлюються крила.

* * *

З висот підхмарних відпочити на хвилину
Гірський Орел спустився у долину.
Хто зна, чого він не на скелю сів,
Як за званням йому годиться?!
Та чи вгадаєш примхи тих орлів.
Забаглось так йому, на те він і цар-птиця...
Поглянув навкруги хазяйським пильним оком,
Потягся крилами, пройшовсь неквапним кроком,
Та тільки знов хотів злетіти в небо синє,
Мураху раптом вгледів на стеблині
Й від подиву аж крила опустив:
Такої ще не бачив він дрібноти.
Схиливши голову, Орел заклекотів:
— Ти звідкіля взялося й хто ти?
— Мураха я,— маленьке пропищало. —
Та нас таких живе отут чимало!
І трудимось у поті ми чола,
Аби родючішою ця земля була.
Щоб більше скрізь було зеленої краси
І квітли буйно луки та ліси,
Щоб звірі в них плодилися й росли,
Оті, якими живляться орли.
— Ну і дива,— сказав могутній птах. —
Адже я знаю все на світі,
Для мене з висоти далекі обрії відкриті,
Весь світ у мене на очах,
Але й не чув ніколи про мурах!
— То так,— сказав маленький трудівник,—
Ти до висот підхмарних звик
І все на світі бачиш ти кругом.
Для цього й справді треба буть Орлом,
Мурахам не судилося такого.
Але ж велике все складається з малого...
Якби ж частіше ти спускався до землі,
То знав би про життя не тільки взагалі.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Усе, жінко! Останній раз приніс. У нас зараз із цим суворо...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Наступного разу знатимеш, як запізнюватись!

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Приходьте завтра. Бо за день вашу книжку не подужаєш.

Вісті того світу

ЗАСТАРІЛИЙ БІЛЛ

Кіноділки «вільного світу» давно прийшли до аксіоматичного висновку, що середньовічний сценарист Білл (колишній драмороб Вільям Шекспір) непоправно застарів, а тому потребує грунтовної переробки. І справді, навіщо морочити собі голову сакраментальним запитанням: «Бути чи не бути?»

Італійський «вестерн» Енцо Кастеллані відповідає на нього вже самою назвою — «Джанго Гамлет, або Вбити чи не вбити». В анотації на фільм, вміщеній у німецькому журналі «Фільмвохе», написано чорним по білому: «Джанго доводить, що всі Гамлетові проблеми можна було б вирішити в інший спосіб... Джанго — людина дії, його зброя — кольт і кулацюри. Усіма своїми вчинками він переконує, що нема жодного сенсу довго сушити голову. І дарма його чекає паща могили — замість себе він експортує на той світ своїх ворогів».

Трагедія «Антоній і Клеопатра»? А кому вона потрібна, коли у сучасному житті вистачає куди страхітливіших трагедій із такими велетенськими купами трупів, що глядач не встигає їх рахувати? І от у веселій Англії виходить на екран хвацька комедія «Дуй далі, Клео!»

Американська фірма «Бокс оффіс інтернешнл філм» ощасливила глядачів «Таємним сексуальним життям Ромео і Джульєтти». Зміст цього порно-бойовика, за словами кінорежисера Сергія Юткевича, викладено в «серії статевих актів між усіма персонажами: Ромео спить з усіма дівками, окрім Джульєтти, а вона — з усіма чоловіками, включаючи батька Ромео...» Коротко кажучи: переосмислили...

Не обминули старого Білла й «гангстерською увагою». Англійський режисер Кен Х'юз вдався до кіноразбою кривавим детективом «Джо Макбет» із життя чікагських банд. У цій стрічці шотландського короля Дункана перелицьовано на ватага гангстерської зграї Біг Дуга, Банко — у кіллера-садиста Бенкі, леді Макбет — у секс-бомбу Лілі, колишню повію, а тепер наркоманку з патологічними вивихами. І так далі...

І все ж ми переконані, що комерційні можливості тут іще далеко не вичерпані. Ідеалу ще не досягнуто. Ще можна з допомогою добродія Білла видурити у кіноглядачів купу лір, доларів і фунтів, коли узятися за діло з розумом. Особливо, якщо використати реальні факти і ситуації з вируючого життя напрочуд «вільного світу».

Отож, ми й наважуємося запропонувати коротенький проспект нового бойовика.

Касова назва фільму — «Секс-бомба на труні».

Творча порада: з поваги до легендарного Білла місцем дії бажано обрати Стратфорд на Ейвоні, де Білл мав честь як народитися, так і померти, чим, будучи знаним під іменем Вільям Шекспір, двічі уславив рідне місто.

Головний герой — негр із колишньої колонії «британської співдружби націй», а нині ватаг злочинної зграї, що гендлює «живим товаром», Оте Лон (колись — шекспірівський Отелло). У тихому й старомодному Стратфорді на добре забрудненій річці Ейвон він невтомно робить свій чорний бізнес, очолюючи підпільну фірму «Наречена по найму» (про отакі нелегальні «фірми» писала англійська газета «Дейлі телеграф»). Чорний ділок користується цілком офіційним законом, згідно з яким африканці та азіати можуть здобути право на постійне проживання в країні, якщо одружаться з британською підданою. Найприбутковіша «наречена» у фірмі Оте Лона — чарівна блондинка Дейзі Мона (у Шекспіра — Дездемона). Якщо такса за інших «наречених» становить 50 фунтів, то за Дейзі Лон дере по 100! Успіх її винятковий: щотижня — новий «шлюб»!

Нараз у Стратфорді з'являється заокеанський турист Джаго (раніше — Яго). У себе на батьківщині він очолює фірму, яка виготовляє труни. Аби його продукція мала підвищений попит, Джаго конструює труни то у вигляді сейфа, то скрині для гри в покер, то пересувного бара, то елегантного, на срібних коліщатах, столика для кави. Але перлина його фірми — це розкішна ванна-труна! (Така фірма й справді суща — у Каліфорнії. Назва її дуже промовиста — «Всесвітня труна Америки»).

Коли ж янкі побачив зразково сексапильну Дейзі, то буквально остовпів! Отаку б йому манекенницю для реклами! Він аж заплющив очі і уявив фото на обкладинці журналу «Тайм»: Дейзі голісінька у його ванні! Та ще й з написом: «Хто ляже до неї у труну?» Як суто ділова людина, Джаго поклав собі будь-що оволодіти Дейзі Моною. Та як обдурити Оте Лона?

Аж тут нагодився багатий нероба Френкі Касс (раніше — Кассій), якому саме на цей час вкрай набридли принади жадібної до його грошви хижачки Бенні (у Шекспіра — Б'янки). Джаго знайомить Френкі з Дейзі. Той вмить закохується і пропонує «нареченій напрокат» руку й серце. Хитрий янкі нишком записує їхню ліричну розмову на магнітофон. Увечері він підсовує отетерілому від кохання Френкі сигарету з коняче дозою маріхуани і викликає задуреного наркотиком молодика на спогади про його інтимні стосунки з Бенні. Френкі не називає її, а весь час вдовольняється займенником «вона», що дозволяє Джаго записати сповідь з найпікантнішими подробицями...

— Ану, Лоне, послухай! Гадаю, тобі буде вельми цікаво...

Джаго включає «маг». Оте Лон дуріє:

— Яка свиня! Зрадила мій улюблений бізнес! Та я цю зміюку власними руками придушу, якщо по-доброму не віддасть моїх фунтів!

Далі — славетна і завжди дуже емоційна сцена: негр накладає свої чорні лаписька на лебедину шию білої жінки!

— Ноу, ноу! — з останніх сил відчайдушно пручається у ліжку зовсім оголена на ніч Дейзі.

— Йєс, йєс! — сатаніє Оте Лон.

Але Джаго напоготові!

Він виймає з чемодана кілька завбачливо прихоплених ку-клукс-кланівських балахонів, які охоче натягають на себе гевали, оздоблені значками расистів «НФ» — «Національного фронту» (така «організація» у старій добрій Англії справді існує). У хід йде нейлонова линва з зашморгами на обох кінцях. Один зашморг накидають на шию забронзовілого Шекспіра, другий — на шию його колишнього чорношкірого героя...

Символічна сюжетна знахідка! Хіба ні?

Хеппі енд: спритник Джаго фотографує для реклами щасливо врятовану секс-бомбу Дейзі (ясна річ — оголену) верхи на шикарній труні.

Олл райт та о'кей!

Комерційний успіх гарантовано...

Юрій ЯЧЕЙКІН.

РІВЕНЬ БАЧЕННЯ

— Чого вам? — заступник начальника «Рембутоптари» Ларивон Пересядько гнівно глипнув на молодшого інспектора Рогачівського, який у цю ранкову пору, порушуючи всі писані й неписані правила внутрішнього розпорядку, вдерся до його затишного кабінету. Вдерся, папірцями якимись вимахує, на невдоволення Пересядькове не зважає, ще й посміхається.

— Ларивоне Леонідовичу, готово! — радісно вигукнув нарешті Рогачівський і аж затанцював на місці, наче йому десь щось штрикало.

— Що готово? — перепитав сердито Пересядько. — Вам хіба невідомо — я приймаю в особистих і службових справах по вівторках і п'ятницях між третьою і четвертою годинами?

— Так ви ж саме вчора, якраз між третьою і четвертою, наказали, щоб я вранці, терміново й без зволікань, підготував цей папір. От він і готовий.

І тут Пересядько згадав, що, справді, вчора таке розпорядження Рогачівський від нього одержав. Йшлося про створення за вказівкою главківського керівництва філіалу «Рембутоптари» на новому житловому масиві.

— Ну, й що ви там надумали? — Пересядько своєї забудькуватості вирішив не визнавати.

— Ось, будь ласка. Ставимо сарайчик, сідає у той сарайчик майстер і лагодить ящики, кошики, діжечки. Одне слово, все, що люди принесуть, те й лагодить. Я підготував проект наказу, кошторис і доповідну записку про виконання главківської вказівки.

Рогачівський поклав на стіл перед Пересядьком підготовлені папери і відійшов у бік, як людина, що виконала з честю доручену справу.

Все було підготовлено як слід. Однак Ларивонові Леонідовичу ця легкість, ця досконаліть, ця бездоганність чомусь не подобалися. Була в них якась легковажність, випирала з них якась неповага до керівництва взагалі і до нього, Пересядька, зокрема.

— Що це ви тут пропонуєте? Що це, я вас питаю, за філіал такий? З одним працівником у сарайчику? Ви хоча б раз спробували серйозно подумати, товаришу Рогачівський. Подумайте, а тоді вже пишіть. Написавши, ще раз подумайте, зважте все і... перепишіть спочатку й до кінця. Тоді вже можете комусь і показати свою шкрябанину. Старшим за посадою товаришам, наприклад. Для критики.

Ларивон Леонідович висловлювався багатослівно. У власні напучення не вслухався й не вдумувався. Шукав який-небудь гандж, зачіпку, що дозволило б йому поставити на місце цього зарозумілого, надміру самовпевненого молодшого інспектора.

— Філіал знаєте який має бути? — почав потихеньку виходити на потрібний напрям Пересядько. — Філіал там міг би бути чоловік на півсотні працюючих!

— Та у нас, у всій нашій конторі п'ятдесят чоловік не набереться,— спробував заперечити Рогачівський. — І що вони будуть там робити?

— Рівень бачення у вас якийсь примітивний,— покартав свого підлеглого Пересядько. — По-перше, є вказівка поліпшити, піднести, так би мовити, на новий щабель роботу на масивах. По-друге, один-два таких філіали і ми переходимо в іншу категорію серед контор нашого профілю. По-третє (чуєте, Рогачівський!) — по-третє, роботу знаходить той, хто її шукає. Керуючий філіалом потрібен? Що ж це буде за філіал без керуючого? Фікція! Фата-моргана! Міраж! А керуючому мінімум два заступники належить мати.

— Навіщо! — вжахнувсь Рогачівський.

— На випадок відпустки одного з них, хвороби або виїзду на курси підвищення кваліфікації. Без підвищення кваліфікації не обійдеться. Ну, а крім того, потрібні ще й помічники, завідуючі відділами...

— Якими?

Рогачівський жахатись уже перестав. Йому було сумно. Скромний філіал набирав поступово фантастичних, химерних обрисів.

— Відділи які? Плановий, заробітної платні, фінансування й кредитування. Ще й технологічний, економічний, розрахунковий і по новій техніці. Ну, звичайно, бухгалтерія, контрольно-ревізійна служба, друкарське бюро...

— А скільки ж при тих відділах буде майстрів?

— Як скільки? Що це ви таке питаєте? Сам написав, а потім питає. Один майстер буде. Більше на тому філіалі й не потрібно. Що їм там робити? І одного досить.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Віталій ГУНЬКО

МІНІАТЮРИ

ЗДІБНІСТЬ

Надійно в кріслі керівнім сидить,
Хоча лише єдину здібність має:
Із потрухами кожного з'їдає,
Кому його вдалося розкусить.

ЩЕ Є...

От, кажуть, це лиш випадковість
Що часом продається совість.
Гай, гай! — ще є тих продавців!..
Та не бракує й покупців.

КЛОПІТ

Вже скільки літ отак...
А все — не досить,
Хоч од надмірних аж ослаб турбот:
Як камінь, що за пазухою носить,
Спритніше кинуть у чужий город.

З-ЗА КУЛІС

В житті за сценою він ходить,
Хоч роль таки помітну гра:
Людей лобами нишком зводить
І радо руки потира.

ЗАКОНОМІРНИЙ РЕЗУЛЬТАТ

Цей — скуб його, а той — не визнавав.
«Ну, що робить?» — поет зітхав сердитий:
Чим більш на віршах «руку набивав» —
Тим більше був він критиками битий.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Із самого ранку синаша співає їхні улюблені пісні, а вони все одно йому грошей давати не хочуть.

НУ, ПОСТРИВАЙ!

ЩОСЬ ПОДІБНЕ ДО БАЙКИ

Забігає Заєць в ресторан «Маяк».
Навіть не поглянув на вино й коньяк —
Пив ситро і соки, хрумкав голубці,
Потім у пухкому рився гаманці.
Вуханя помітив сіромаха Вовк,
Крадькома підходить та Зайчиська — штовх:
— Х-ха! А що, злякався? Ну, здоров, шпана.
Тут біда: хоч здохни, хочеться вина,
Так не вистачає грошей на «міцне».
Може б, ти, друзяко, виручив мене?
Чортова Вовчиця з дому проганя,
Каже, що я завжди п'яний, як свиня.
Що, мовляв, для неї я — ходячий труп,
Не дає й копійки, колька їй у пуп.
— Світ парадоксальний,— Заєць відповів,—
Є розумні жони і в дурних вовків.
Я ж тобі не ворог — кину четвертну...
З радості Вовчисько аж присів: «Та ну?»
Тільки сталось диво: раптом, як на зло,
З першої ж чарчини Вовка розвезло.
Можна б переспати, правда, й під кущем,
Так із неба рясно сіяло дощем.
— Гей, піду додому,— мимрить п'яний Вовк,—
Щось куплю Вовчиці — зробиться, як шовк,
Певно ж, подобріша та й не загризе...
І купив тюльпанів за своє «ензе»,
Причвалав до лісу, бідна голова,
І у нору нишком квіти просува.
— Заєнько! — Вовчиця пискнула з нори,—
Де ж ти забарився киньки? Говори!
Та не бійся, сірий, лізь сюди мерщій:
Мій дурило зранку кисне у пивній.
Вовк, оце почувши, так і підстрибнув,
Квіти спересердя так і проковтнув,
За хвоста кусати сам себе давай
Та гарчать: «Ну, клятий Зайче, постривай!»

Ох, не забувайте, братики-питці,
Що на білім світі водяться зайці!

Олекса ІЖАК.

Бруне Перче!

Надсилаю тобі набір гнучких платівок, виготовлених на моє замовлення Кіровоградською студією звукозапису. Гадаю, що вони згодилися б для популярної телепередачі «Що? Де? Коли?» Тільки їх треба супроводити таким запитанням: «Шановні знавці! На платівках записані популярні пісні у виконанні Алли Пугачової, Валерія Леонтьєва, Михайла Боярського, Ігоря Скляра. Прослухайте записи і спробуйте... розпізнати, у чиєму виконанні звучить пісня і яка саме».

Упевнена, що знавці виявляться безсилими.

Вигране очко прошу віднести на рахунок кіровоградських майстрів звукозапису, що сховалися під номерами один та сімнадцять.

В. ПАЦКАНЬ.

●

Кажуть, що в природі нічого загадкового немає і будь-якому явищу можна дати наукове пояснення. Ось уже тривалий час я намагаюся розгадати одну таємницю. Чому відстань залізницею від станції Бородянка до станції Житомир (через Короростень) то збільшується, то зменшується. Учені стверджують, що якихось аномалій, котрі б вкорочували чи подовжували дорогу між цими географічними пунктами, не виявлено. А от касири станції Бородянка спростовують твердження вчених і доводять, що все на світі змінюється і продають квитки у загальний вагон пасажирського поїзда відповідно до зміни відстані: то за 3, то за 4 карбованці.

Надсилаю для підтвердження тобі, Перче, купу проїзних квитків і сподіваюся, що, можливо, пояснення цьому дивному явищу зможуть дати в управлінні Південно-Західної залізниці.

О. МАКАРЕНКО.

м. Бровари
Київської області.

●

Цілий рік горів голубим вогником мій кольоровий телевізор «Електрон Ц-380» львівського телевізорного заводу, а потім узяв та й спалахнув червоним полум'ям. На щастя, пожежників не довелося турбувати. У Комишуваському телеательє телевізор відремонтувати не змогли — немає запчастин. Подався я у районну інспекцію Держстраху, оскільки телевізор застрахований. Але там розвели руками — мовляв, телевізор пошкоджено частково, от якби він згорів весь, то зовсім інша річ...

І ось уже півроку невідремонтований апарат знаходиться у майстерні. Замінити його не можуть, бо закінчився гарантійний строк; страховки мені не виплачують, бо згорів не догола. Зате я регулярно плачу гроші (телевізор же придбав у кредит) за телепередачі, яких не дивлюся.

Отож і думаю, любий Перче: а чи не можуть згоріти від сорому бракороби, безпорадні майстри, бюрократи, з вини яких у моїй квартирі вже тривалий час не світиться телевізійний екран?

М. ІЛЯНИЦЬКИЙ.

Оріхівський район
Запорізької області.

●

Днями ми усією нашою Степанівкою відвідали окуліста. Обстеження засвідчило, що в одних степанівців зір кращий, в інших — гірший. Проте серед нас не виявилося жодного настільки короткозорого, що не зміг би розгледіти водовідвідного каналу і земляного валу.

При чому тут траншея і вал? Нагадаємо: за твоїм посередництвом ми вже рік листуємося з Одеським облвиконкомом. Річ у тім, що після будівництва дороги наші садиби і радгоспні поля почали заливати дощові і талі води. Спочатку заступник голови облвиконкому А. І. Бутенко порадував нас звісткою, що радгосп імені Котовського замовив інститутові «Укрпівдендіпроводгосп» необхідну документацію по захисту села та полів від затоплення і як тільки вона буде готова, розпочнеться будівництво каналу та інших інженерних споруд. Через півроку він же повідомив, що Роздільнянське райшляхуправління це будівництво розпочало. А ще через два місяці з його ж листа ми довідалися, що роботи закінчено, захист від затоплення нам гарантований.

Кинулися ми гуртом помилуватися тими інженерними спорудами, але нічого такого не побачили. Ось тоді й подалися до окуліста.

А тепер не знаємо, що й думати: чи то окуліст виявився низької кваліфікації, чи то у надсланих нам і тобі відповідях видають бажане за дійсне.

В. ПОЛІЩУК.

с. Степанівка
Роздільнянського району
Одеської області.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Васю, а ти застрахований від нещасного випадку!

Мал. В. МИЛЕЙКА

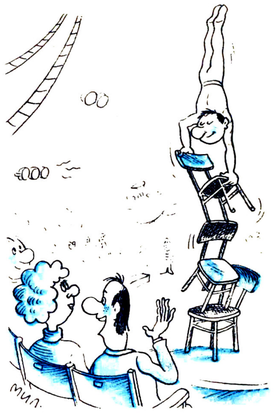

— Добре, що він не взяв для цього номера стільці нашого виробництва!

Мал. А. ПОМАЗКОВА

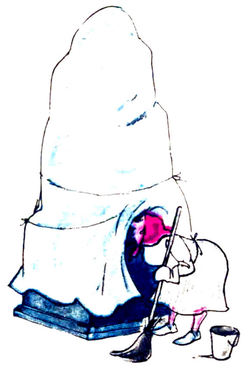

Без слів.

Мал. В. МУСКИ і Л. ХОДАКІВСЬКОЇ

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хоч гроші як харчовий продукт не згадуються в жодній з існуючих книг про смачну і корисну їжу, чимало господарників на Тернопільщині ставилися до них дещо своєрідно: «солили», «маринували», списували як непридатні до вжитку. Звичайно, виробляли вони це з черевиками, четвертаками та пісостенними не відразу, а спочатку матеріалізовували їх у недобудовані об'єкти, заготовлені овочі тощо. Про технологію перетворення багатотисячних сум у ніщо розповідалося у фейлетоні «Кущ на засолиці», опублікованому в шістнадцятому номері «Перця» за 1986 рік.

Як повідомив секретар Тернопільського обкому партії В. Шемчук, по викладених у фейлетоні фактах вжито відповідних заходів.

Питання незадовільного стану будівництва в Почаївському об'єднанні «Іква» було розглянуто на засіданні обласного комітету народного контролю. Директору об'єднання І. Т. Камінському і головному бухгалтерові І. П. Яковишину оголошено суворі догани. Для часткового відшкодування збитків на них зроблено грошові нарахування в розмірі двомісячних посадових окладів. Начальника ремонтно-будівельного цеху об'єднання В. П. Зубковича звільнено з посади. Окрім того, Камінському та Яковишину оголошено суворі партійні догани із занесенням в облікові картки.

За незадовільне зберігання сільгосптехніки на голову колгоспу імені Калініна Кременецького району В. І. Андрійчука зроблено грошове нарахування в розмірі трьох посадових окладів, на головного інженера М. А. Бондара — в розмірі одного. По партійній лінії Андрійчуку оголошено догану, а Бондару — сувору догану із занесенням до облікової картки.

Факти заготівлі нестандартних овочів і незадовільного їх зберігання розглянуто правліннями районних споживчих товариств і облспоживспілки. Виконуючий обов'язки директора Зборівської райзаготконтори Я. А. Бишко оголошено догану, головного бухгалтера М. Д. Лисанову звільнено з посади, матеріально відповідальним працівникам І. С. Целенко, Т. О. Мельник, В. Й. Дорош оголошено догани, з них утримано на відшкодування збитків 700 карбованців.

За безгосподарність і невимогливість голова правління Шумського районного споживчого товариства С. П. Кричковський, головний бухгалтер А. О. Довгань та головний бухгалтер заготконтори Н. П. Байрак звільнені з роботи, директору райзаготконтори Г. С. Новак оголошено сувору догану. Збитки відшкодовано за рахунок винних. Матеріали перевірки передано правоохоронним органам для розслідування.

Страшне перо не в гусака...

«Машиною було збите порося (кабанчик) вагою 200 кг, яке скінчилося на суму 300 карбованців».

«Я не поїхав у підшефний колхоз на збирання ягід, так як маю досвід роботи тільки з овощами».

(З пояснень).

Надіслав К. МАТУЩАК.

«Доглядаючи молодняк, Сиротюк О. Д. швидко прибавляє у вазі, за що вже має подяки від правління».

(Із стінгазети).

«Продаж горілчано-винних виробів — з 17.00, а для непитущих (весілля, входини, заручини, проводи, зустрічі) — з 11.00».

«Корів та іншу хвору худобу приводити на подвір'я в халатах. Собак обслуговують працівники ветпункту лише в намордниках».

(З оголошень).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

Теми малюнків цього номера придумали: М. Гутник, Р. Друкман, Л. Телятников, А. Василенко, В. Харитонов, М. Литвин.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 4 (1238)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 16.01.87. Підписано до друку 03.02.87. БФ 36052. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умови. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2208700 прим. Зам. 0207.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4. Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ПЕРЕЦЬ
№ 4 (1238)
ЛЮТИЙ
1987

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

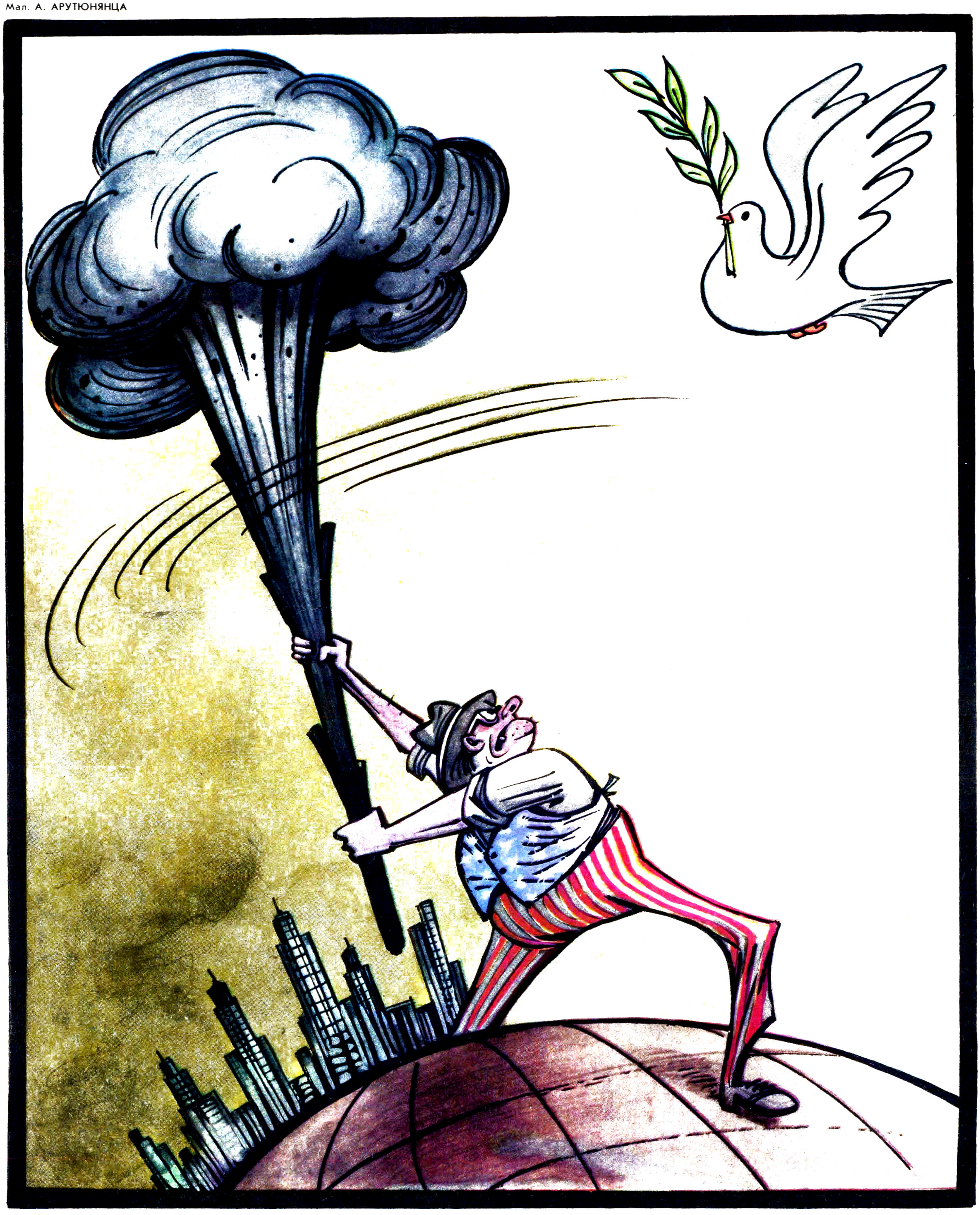

Відома ціна дяді Сема слівцям,
Коли він про мир розпатякує:
Готовий його «боронить» до кінця
Такого ось типу ломакою.